Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia, Siria

(5 noiembrie)

Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia au trăit în vremea împăratului roman Deciu (249-251), în cetatea Emesa, din Fenicia. Părinţii lui Galaction erau păgâni, dar au învăţat credinţa cea dreaptă de la un monah, Onufrie, care i-a şi botezat. Părinţii l-au căsătorit pe Galaction cu tânăra păgână Epistimia, pe care Galaction a botezat-o. Hotărându-se să-şi păzească fecioria, şi-au împărţit averea săracilor şi au intrat în mănăstire, el într-una de călugări şi ea într-una de fecioare. După ce păgânii au aflat de existenţa celor două mănăstiri, au trimis armata pentru a prinde toţi monahii, între care au fost prinşi şi Galaction şi Epistimia. Au fost supuşi supliciilor şi în cele din urmă au suferit moarte martirică, mărturisind credinţa în Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos.

Index

În această lună (noiembrie), ziua a cincea - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimi (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia 16
Paraclisul Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia....24
Imnografie 37
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului cuviosului mucenic Galaction şi a cuvioasei Epistimia....39
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimi din Emesa....53
Diac. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia....56
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia 57
Iulian Dumitrașcu - Sfinții mucenici Galaction și Epistimia 59
Proloagele - Pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimi (†250) 61
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor prea cuvioşi mucenici Galaction şi Epistimi 66
Cântare de laudă la Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimi 67
Cugetare 68
O sfântă prietenie - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia....69
Căsătoria, cale spre sfinţenie - Sfinţii Galaction şi Epistimia....75
Pr. Silviu Cluci - Sihăstria Sfinţilor Galaction şi Epistimia de pe Muntele Sinai 77
Icoane 79

În această lună (noiembrie), ziua a cincea - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimi (Minei)

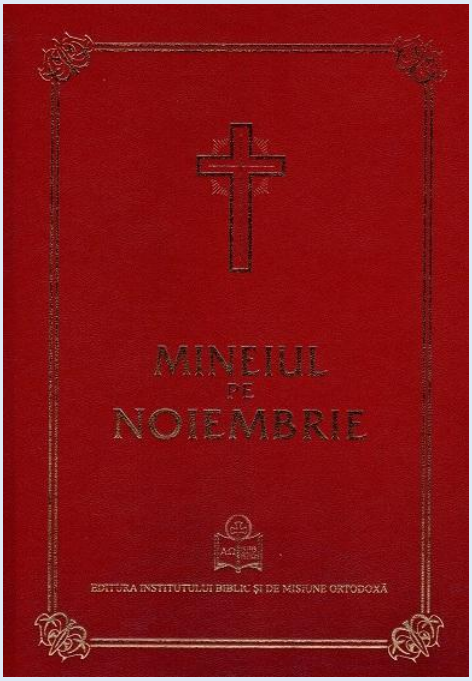

La Vecernie

La Doamne strigat-am... **Stihirile**, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Fiind hrănit cu laptele credinţei, prin multe chinuri şi nevoi, te-ai făcut următor lui Hristos, Galactioane; făcându-te jertfă plăcută şi junghiere deplin cu îndrăznire de bunăvoie, fericite. O, cât este de adeverită şi întărită credinţa! Prin care îndumnezeindu-te, acum ai aflat pe Dumnezeu mai desăvârşit.

Cu ştiinţă deplină, ai căutat izvorul bunătăţilor, dorirea cea desăvârşită; luminându-ţi-se şi sufletul şi cugetul cu luminările lui, fericită de Dumnezeu, şi ai surpat pe balaurul cel învechit cu multe măiestrii, cu împotrivirile tale cele tari, ceea ce eşti dumnezeiască podoaba sihaştrilor, muceniţă mult pătimitoare.

Doi luminători prea aleşi ai Răsăritului celui înţelegător strălucesc prin dar, şi toată făptura o luminează prin buna credinţă, cu lumina prea aleasă a patimilor, şi cu străluciri dumnezeieşti de vindecări. Al cărora praznicul cel prea luminat cinstindu-l, slăvim pe Hristos care sfinţeşte pe toţi prin mijlocirea lor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vino suflete al meu suspinând, izvorând din inimă pâraie de lacrimi, strigă către Fecioara şi Maica Dumnezeului nostru: Pentru mulţimea îndurărilor tale, prea curată, izbăveşte-mă de iadul cel groaznic, şi mă sălăşluieşte unde este odihna şi bucuria cea veşnică şi desfătarea.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

O, prea slăvită minune! O, taină înfricoşată! O, lucru de spăimântare! Zicea Fecioara, dacă Te-a văzut spânzurat pe Cruce în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine, care Te-a născut fără de durere minunat. Plângea, zicând: Vai mie, Fiule prea iubite! Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel cumplit şi nemulţumitor.

Tropar, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih şi al sfinţilor pe 1.

Canonul Sfinților

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Pe cuvântătorii luminătorii cei neînseraţi, pe cerurile cele cuvântătoare, care au strălucit mai mult decât soarele pe pământ; pe mucenicii cei dumnezeieşti ai lui Hristos, cu cântări duhovniceşti, şi cu credinţă să-i cinstim.

Din rădăcina elinească cea stearpă, ai răsărit odraslă bine înflorită de Dumnezeu dăruită, Galactioane, punând înaintea lumii rodurile credinţei celei neschimbate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ştiinţă desăvârşit căutând credinţa cea către Hristos, ai alergat spre cunoştinţa Lui. Şi aflând dar dumnezeiesc, ca o mireasă te-ai logodit cu El, Epistimi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înecatu-m-am ticălosul întru adâncimea multelor mele fapte, ci către tine scap Maica lui Dumnezeu cea bună: dă-mi, mână de ajutor şi mă mântuieşte.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum...

Cu dorirea de viaţa cea mai bună, şi de îndulcire negrăită, ai defăimat cele pieritoare, şi toate cele veselitoare ale celor curgătoare, urmând lui Hristos cu bună plecăciune, Galactioane, dimpreună cu Epistimi.

Izbăvindu-vă de laţurile cele trupeşti, şi de multe feluri de patimi prin sihăstrie, v-aţi legat de dragostea lui Hristos, şi v-aţi adus jertfă curată prin mucenicie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădându-vă de lume, v-aţi legat mai vârtos de dumnezeiasca dragoste a lui Hristos cu duhul pătimitorilor, şi prin multe chinuri v-aţi învrednicit dumnezeieştii Împărăţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu este nimenea care ar fi năzuit către acoperământul tău, şi să nu fi luat îndurările tale cele multe, Fecioară. Pentru aceea mă rog, să aflu şi eu ajutorul tău.

Irmosul: Nu este Sfânt precum Tu Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înfrumuseţându-ţi cugetul sufletului tău cu postul, luminezi pe credincioşi cu razele pătimirii, Galactioane fericite. Pentru aceasta săvârşind cu credinţă, sfântă şi de lumină purtătoare ziua ta, strigăm către tine cu credinţă: Ca unul ce ai îndrăzneală către Hristos, roagă-te să ne mântuim noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară cu totul fără prihană, care ai născut pe Dumnezeu, cel mai presus de fiinţă, roagă-te Lui neîncetat împreună cu cei fără de trup, să ne dea iertare de greşeli, şi îndreptare vieţii mai înainte de sfârşit, nouă celor ce cu credinţă şi cu dragoste te lăudăm pe tine după datorie, însăţi prea lăudată.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Dacă Te-a văzut pe Tine înălţat pe Cruce, prea curata Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, tânguindu-se ca o Maică zicea: Ce minune nouă şi străină este aceasta Fiul meu? Cum Te împreuni cu moartea, Viaţa tuturor? Vrând să înviezi pe cei morţi ca un Milostiv.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu, te-a arătat pe tine odraslă de bunătăţi din pântece sterp, înmulţind rodurile, şi arătând roditoare învăţăturile pe soţia ta.

Pe Hristos l-ai iubit, lumea ai urât, avuţia ai defăimat-o, slava, dezmierdarea şi cinstea nu le-ai socotit; schimbând cu adevărat în locul celor pieritoare, cele nepieritoare, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe urmele lui Hristos ai urmat neabătut Galactioane, dimpreună cu cinstita Epistimi, slăvite. Pentru aceea te-ai învrednicit de la Dânsul slavei şi cununilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Locaşul trupului meu rău l-am spurcat, Preasfântă Fecioară. Ceea ce eşti locaşul cel curat al lui Dumnezeu, curăţeşte-mă de toată spurcăciunea patimilor mele, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, pe Tine cel ce le chemi din negura greşelilor.

Luminându-te cu dumnezeiască lumină şi strălucindu-te cu podoabele nestricăciunii, Galactioane înţelepte, ai plecat pe soţia ta, să fie curată împreună cu tine, luând jugul cel uşor al lui Hristos.

Înfierbântându-vă cu focul ispitelor, aţi stins focul poftelor, şi focul a multor dumnezei, amândoi unindu-vă cugetele spre cele de folos, întru dureri de multe feluri ale sufletului şi ale trupului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plecându-vă legii lui Dumnezeu, şi ridicând Crucea pe umeri, aţi ales viaţa cea fără de prihană, şi v-aţi împodobit cu cununi îndoite, strălucind după lege, cu nevoinţele sihăstriei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Căruţă luminoasă a Soarelui, curăţeşte spurcăciunea sufletului meu, a robului tău, rogu-mă. Grăbeşte darul milostivirii tale, şi mă vindecă pe mine fiind bolnav, Fecioară mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

De silnicia vieţii scârbindu-vă arătat, aţi ales viaţa cea fără de prihană, ca nişte silitori firii, şi strălucind întru nevoinţe îndoite, v-aţi împodobit cu cununi îndoite.

Răbdând despărţirile trupurilor cu unirea sufletelor prin credinţă, aţi surpat mai înainte pe vrăjmaşii cei fără de trup. Şi iarăşi arătându-se i-aţi biruit, cu puterea Dumnezeiescului Duh.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După lege au făcut vitejie, Galaction cel lăudat şi soţia lui cea cugetătoare de Dumnezeu, Epistimi, bărbăteşte şi cu tărie. Pentru rugăciunile lor dăruieşte, Cuvinte, tuturor milele Tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prefă întru bunătăţi, Stăpână, sufletul meu care este înrăutăţit în multe greşeli, şi te roagă lui Dumnezeu, Dătătorului tuturor bunătăţilor, să mă învrednicească Împărăţiei celei de sus.

Irmosul: Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul tău cel lin alergând, strig către tine: Scoate din stricăciune viaţa mea Multmilostive.

Condacul, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cu adunările mucenicilor lui Hristos împreună v-aţi numărat. Cu tari nevoinţe luminat nevoindu-vă, Galactioane slăvite, cu cinstită soţia ta, şi împreună pătimitoarea Epistimi; nu înceta rugându-te unuia Dumnezeu pentru noi toţi.

Icos: Pe viteazul între mucenici Galaction, cu cântări de laudă să-l lăudăm, împreună cu prea lăudata soţia lui, numită Epistimi. Că aceştia au surpat întărâtarea vrăjmaşului, şi nedumnezeirea idolilor au vădit; iar credinţa lui Hristos au propovăduit. Pentru aceasta luminat luând de la Dânsul cununile nestricăciunii, neîncetat se roagă pentru noi toţi.

Sinaxar

În această lună în ziua a cincea, pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimi.

Stih: Pe însoţirea cea neîmpreunată sabia i-au omorât:
Pe cei ce însoţirea sufletească au iubit.
Fură tăiaţi în a cincea zi.
Galaction şi Epistimi.

Galaction şi Epistimi, au fost pe vremea împărăţiei lui Deciu şi a lui Secund ighemonul. Însă Galaction era fecior lui Clitofont şi Levchipei, amândoi fiind elini. Se învăţară buna credinţă de la un oarecare monah Onufrie cu numele, şi se botezară.

Asemenea şi Epistimi, fiind şi ea din părinţi elini, şi măritată după Galaction, se boteză de dânsul.

Deci păzindu-şi amândoi fecioria nevătămată, se călugăriră. Şi suferind tot felul de aspră petrecere şi patimă rea, au fost prinşi de stăpânitorul Ursul. Şi, aducându-se la întrebare, fură bătuţi rău, şi cu trestii ascuţite pe sub unghii înţepaţi, li s-au tăiat mâinile şi picioarele, iar după aceea şi capetele.

Şi era Sfântul Galaction de treizeci de ani, iar Sfânta Epistimi de şaisprezece ani.

Tot în această zi, Sfinţii apostoli din cei şaptezeci: Ermeu, Lin, Gaie, Filolog şi Patrova.

Stih: Ermeu, Patrova şi Gae trei împreună fiind.
Apostolii cei ce iubesc Treimea se văd murind.
Aşezând Iisus mreaja dumnezeieştii cunoştinţe
Line te prinde viu, şi te mută din viaţă.
Filolog iubindu-te pe tine Cuvinte al lui Dumnezeu.
Plineşte cuvintele tale, şi murind petrece cu tine, Făcătorul său.

Aceştia toţi erau din cei şaptezeci de ucenici ai lui Hristos. Şi Patrova, de care aminteşte şi dumnezeiescul apostol Pavel, în Epistola sa către Romani, s-a făcut episcop la Potiola, pe mulţi botezându-i, şi lui Hristos aducându-i.

Iar Ermeu, de care aminteşte şi pentru acesta Sfântul Pavel în epistola către Romani, s-a făcut episcop Filipenilor.

Iar Lin, după Petru verhovnicul, a stătut episcop al Romei celei mari.

Iar Gae de care iarăşi aminteşte apostolul după Preasfântul Timotei, a fost episcop Efesului.

Iar Filolog şi de acesta aminteşte apostolul s-a aşezat episcop la Sinopi de Andrei cel întâi chemat.

Aceştia episcopind întru arătatele cetăţi şi multe ispite şi necazuri suferind pentru cuvântul bunei credinţe şi pe mulţi învăţând, şi lui Hristos aducându-i, s-au săvârşit în Domnul.

Tot în această zi, Sfântul Domnin, care în foc s-a săvârşit.

Stih: Domnin locul gheenei socotind.
Nicicum de focul de aicea nu s-a îngrozit.

Tot în această zi, Timotei, Teofil şi Teotim, care de pumni ucişi s-au săvârşit.

Stih: Pe Timotei, şi doi împreună nevoitori prea buni,
Cu pumnii îi omoară, şi cuvântul lui Dumnezeu îi cinsteşte cu cununi.

Tot în această zi, Sfântul Doroteu presbiterul, care fiind dat fiarelor s-a săvârşit.

Stih: Doroteu fiarelor fiind dat,
S-a adus lui Dumnezeu dar primit.

Tot în această zi, Sfântul Evpsihie şi Carterie, care părţile cele ascunse tăindu-li-se s-au săvârşit.

Stih: Lui Carterie, testiculele i s-au tăiat.
Şi împreună cu Evpsihie, cu suflet răbdător au suferit.

Tot în această zi, Sfântul Silvan, care în baie de metal băgându-se s-a săvârşit.

Stih: În băile de metal Silvan, băgat fiind,
Lasă băile viaţa schimbând.

Tot în această zi, Sfântul Pamfil, care strujit şi închis în temniţă s-a săvârşit.

Stih: Obosit de temniţă, şi mai înainte de temniţă, de strujire
Pamfil după cuviinţă la îndoită cunună prin chinuire.

Aceştia erau pe vremea lui Maximian tiranul şi al lui Urban, domnul Palestinei. Deci mult nevoindu-se fericitul Domnin, şi mai înainte de săvârşirea muceniciei, iar multe şi multe şi aproape de sfârşitul său, a fost osândit încă, şi la munca cea prin foc.

Iar pe Timotei, şi pe Teotim, şi pe Teofil, cei ce erau în floarea tinereţelor, frumoşi şi plăcuţi la feţe, i-au osândit tiranul, la lupta cea de pumni. Iar pe Doroteu, cucernicul şi sfântul bătrân, spre mâncarea fiarelor l-au dat. Iar pe Carterie, şi Evpsihie, care aveau vârsta întregilor bărbaţi, i-au prefăcut în ceata scopiţilor, tăindu-li-se testiculele. Iar pe Silvan, l-a osândit la baie în locul ce se zice Fanon. Iar pe trei fecioare le-au dat la desfrânate curvăsării, şi pe altele le-au pus la închisoare. Şi toate acestea într-un singur ceas le-a lucrat tiranul. Iar Pamfil cel împodobit cu toată înţelepciunea şi cu fapta bună, prea cumplit fiind bătut odată şi de două ori şi împreună cu alţi mărturisitori fiind aruncat în temniţă, sfârşitul muceniciei a luat, săvârşindu-se în Hristos.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Grigorie, arhiepiscopul şi mărturisitorul Alexandriei.

Stih: Pe ochiul Ortodoxiei cel deşteptat,
Cuvinte, cum să-l trec neîncununat.

Acest întru sfinţi părintele nostru Grigorie, din tânără vârstă a iubit pe Hristos, şi s-a împodobit pe sine cu toate faptele bune cele după Dumnezeu. Drept aceea după săvârşirea Preasfântului papă al Alexandriei, din dumnezeiască pronie s-a hirotonit arhiepiscop Alexandriei, de către episcopii ce se adunase împreună, şi de către iubitorul de Hristos popor. Şi s-a făcut dascăl Ortodoxiei prea ales, fiind blând, smerit, milostiv, Părinte sărmanilor, sprijinitor văduvelor, povăţuitor rătăciţilor, doctor bolnavilor, mângâiere celor scârbiţi. Şi se putea vedea că toţi se bucurau şi se veseleau pentru dânsul.

Dar lucrătorul de sminteală diavol, intrând în împăratul acelei vremi Leon luptătorul de icoane, şi insuflându-i socotinţe prea spurcate, l-a înduplecat să trimită să aducă pe sfântul legat de la Alexandria la Constantinopol. Şi aceasta făcându-se, şi înfăţişându-se sfântul înaintea lui, l-a mustrat înaintea a tot singlitul, numindu-l eretic, şi fără de Dumnezeu, şi rău credincios. Iar tiranul, nesuferind ocările acestea, i-a sfâşiat trupul cu rănile, bătându-l cu vine de bou.

Iar sfântul cu mulţumire suferind bătaia, zicea către cei de faţă: Pentru sfântă icoana Hristosului meu, gata sunt a suferi tăiere peste toate părţile trupului meu.

Acestea auzindu-le spurcatul acela împărat, a poruncit să se surghiunească sfântul. Şi mergând fericitul în surghiunie, şi ani câţiva acolo petrecând, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Castor şi Agatanghel, care prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Castor dezlegarea ta prin foc nu este departe,
Ci arătând cuvântul, cununa este aproape.

Stih: Înger bine vestitor lui Agatanghel fiind.
Hotărârea sfârşitului cea prin sabie luând.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri. Iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri!

Darul Duhului cel dătător de rouă, prea înţelepţeşte vă răcorea pe voi, cei ce vă ardeaţi cu focul ispitelor şi al ostenelilor de sihăstrie. Şi iarăşi întru răbdarea chinurilor, care cu tărie aţi suferit întru mucenicie.

Pentru dragostea curăţiei şi a sihăstriei, aţi poftit osebire întru unirea sufletului, şi prin credinţă tare fiind legaţi, iarăşi v-aţi unit la luptele cele de pătimire, cuvioşilor mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea lăudatul Galaction plecându-se la poruncile Împăratului tuturor, poruncile păgânilor le-a socotit ca nişte bârfeli. Pentru aceea a luat moştenire Împărăţia Cerurilor întru Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai aleasă ai fost cea cu totul fără de prihană, decât, puterile cele de gând. Că pe Acela pe care acelea nicidecum nu îndrăznesc a-L vedea, L-ai ţinut în braţele tale. Pentru aceea cu glas de mulţumire te slăvim.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Având dragoste mai fierbinte către Hristos decât către pofta firii, cu tot gândul v-aţi lepădat, a nu vă fi aminte de trup şi de sânge; şi înţelepţeşte depărtându-vă de averea cea materială.

Minunat v-aţi depărtat de dragostea trupului, şi dumnezeieşte v-aţi unit cu dragostea curăţiei, şi v-aţi alcătuit cu dragostea lui Hristos; cei ce sunteţi lauda celor ce vieţuiesc întru însoţire, şi mare minune celor fără soţie.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Vrând să câştigi Împărăţia cea de sus, dumnezeiescule mucenice, ai cuprins-o pe ea, cumpărându-o cu sângiurile voastre, Galactioane, dimpreună cu Epistimi, ceea ce bine s-a nevoit cu tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Porţi ca un scaun de foc, ceea ce eşti cu totul fără prihană, pe Cel ce se odihneşte în sânurile părinteşti; pe care roagă-L pentru noi, Născătoare de Dumnezeu, ca să scăpăm de osânda cea veşnică.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie ai izvorât cuvioşilor rouă şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Fiind înfierbântaţi cu dragostea lui Hristos, răceala vieţii şi a dragostei firii, şi legăturile trupului le-aţi rupt, pentru Treimea cea întru o Dumnezeire, mucenicilor, biruind amândoi materia trupului.

Dănţuind în ceruri cu cetele mucenicilor, şi cu cetele fecioarelor, şi veselindu-te întru lumină dimpreună cu soţia ta Epistimi, dă-ne nouă Galactioane dezlegare de rele, biruinţă bine credincioşilor creştini, pace lumii şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unindu-se întru una prin credinţă foarte cu tărie, prea lăudatul dumnezeiescul Galaction, prea înţeleptul, fiind legat dimpreună cu cinstita Epistimi, s-au nevoit întru-o unire de cuget vitejeşte. Cu rugăciunile lor milostiveşte-Te spre noi, ca Unul ce eşti Preabun, Cuvinte al lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu glasuri de mulţumire te lăudăm pe tine, cei ce prin mijlocirea ta am dobândit îndumnezeirea cu adevărat, şi strigăm ţie: Bucură-te, cea fără de prihană; bucură-te, cea binecuvântată; bucură-te, palatul Împăratului tuturor şi Dumnezeu; bucură-te, Maică Fecioară.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti. Iar prin tine Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Luminânda: Hrănindu-te cu laptele credinţei mucenice Galactioane, dimpreună cu cinstita Epistimi, te-ai nevoit până la sfârşit. Cu rugăciunile voastre cele sfinte, să ne izbăvim de gheenă, rugaţi-vă.

A Născătoarei

Cu laude de mulţumire mărindu-te pe tine, Fecioară, împreună cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu; bucură-te, cea fără de mire Maica Împăratului slavei.

A Crucii, a Născătoarei

Dintru tine, Fecioară, Se naşte Dumnezeu, ca să îndumnezeiască pe om, şi Se răstigneşte şi gustă moarte; prin Cruce omorând pe cel ce m-a omorât pe mine mai dinainte.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia

Troparul Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cuvântătorii luminători cei neînseraţi, pe cerurile cele cuvântătoare, care au strălucit mai mult decât soarele pe pământ, pe mucenicii cei dumnezeieşti ai lui Hristos, cu cântări duhovniceşti şi cu credinţă să-i cinstim pururea.

Stih: ***Sfinte mucenice Galaction, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din rădăcina elinească cea stearpă, ai răsărit odraslă bine înflorită de Dumnezeu dăruită, Sfinte Galaction, punând înaintea lumii roadele credinţei celei neschimbate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ştiinţă desăvârşită căutând credinţa cea către Hristos, ai alergat spre cunoştinţa Lui. Şi aflând dar dumnezeiesc, ca o mireasă te-ai logodit cu El, Sfântă Epistimia.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înecatu-m-am eu ticălosul în adâncul multelor mele fapte, dar către tine scap, Maica lui Dumnezeu cea bună: dă-mi mână de ajutor şi mă izbăveşte.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dorirea de viaţa cea mai bună şi de desfătarea negrăită, ai dispreţuit cele pieritoare şi toate cele veselitoare ale celor curgătoare, urmând lui Hristos cu bună ascultare, Sfinte Galaction, dimpreună cu Sfânta Epistimia.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăvindu-vă din laţurile cele trupeşti şi din multe feluri de patimi prin sihăstrie, v-aţi legat de dragostea lui Hristos şi v-aţi adus jertfă curată prin mucenicie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lepădându-vă de lume, v-aţi legat mai vârtos de dumnezeiasca dragoste a lui Hristos, luptătorilor cu duhul şi prin multe chinuri v-aţi învrednicit de dumne-zeiasca Împărăţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nu este nimeni care să fi năzuit către acoperământul tău şi să nu fi primit îndurările tale cele multe, Fecioară. Pentru aceea te rog, ajută-mă să aflu şi eu ajutorul tău.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu te-a arătat pe tine odraslă de virtuţi din pântece sterp, înmulţind roadele şi arătând roditoare prin îndemnuri pe soţia ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Galaction, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Hristos L-ai iubit, lumea ai urât, avuţia ai dispreţuit-o, slava, dezmierdarea şi cinstea nu le-ai socotit; schimbând cu adevărat pe cele pieritoare cu cele nepieritoare, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe urmele lui Hristos ai urmat neabătut, Sfinte Galaction, împreună cu cinstita Epistimia, slăvite. Pentru aceea te-ai învrednicit de la Dânsul de Slavă şi de cunună.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Locaşul trupului meu rău l-am întinat, Preasfântă Fecioară. ceea ce eşti locuinţa cea curată a lui Dumnezeu, curăţeşte-mă de toată spurcăciunea patimilor mele, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, pe Tine cel ce le chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te cu dumnezeiască Lumină şi strălucind cu podoabele nestricăciunii, Sfinte Galaction înţelepte, ai hotărât pe soţia ta să fie curată împreună cu tine, luând jugul cel uşor al lui Hristos.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfierbântându-vă cu focul ispitelor, aţi stins focul poftelor şi focul mulţimii de zei, amândoi unindu-vă cugetele spre cele de folos, întru dureri de multe feluri ale sufletului şi ale trupului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Plecându-vă legii lui Dumnezeu şi ridicând Crucea pe umeri, aţi ales viaţa cea fără de prihană şi v-aţi împodobit cu cununi îndoite, strălucind după Lege cu nevoinţele sihăstriei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Căruţă luminoasă a Soarelui, te rog, curăţeşte şi întinăciunea sufletului meu, a robului tău. Grăbeşte harul milostivirii tale şi mă vindecă pe mine care sunt bolnav, Fecioară, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De silnicia vieţii scârbindu-vă cu înţelepciune, aţi ales viaţa cea fără prihană, ca nişte apărători asupra firii şi strălucind întru nevoinţe îndoite, v-aţi împodobit cu cununi îndoite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdând despărţirea trupurilor cu unirea sufletelor prin credinţă, aţi surpat mai înainte pe vrăjmaşii cei fără de trup. Şi iarăşi arătându-se, i-aţi biruit cu puterea Dumnezeiescului Duh.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După Lege s-au distins Sfântul Galaction cel lăudat şi soţia lui cea cugetătoare de Dumnezeu, Sfânta Epistimia, bărbăteşte şi cu tărie. Pentru rugăciunile lor dăruieşte, Cuvinte tuturor, milele Tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îmbunătăţeşte, Stăpână, sufletul meu cel înrăutăţit în multe greşeli şi te roagă lui Dumnezeu, Dătătorului tuturor bunătăţilor, să mă învrednicească de Împărăţia cea de sus.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, mult Milostive.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cu adunările mucenicilor lui Hristos împreună v-aţi numărat. Cu tari nevoinţe luminat nevoindu-vă, Sfinte Galaction mult lăudate, cu cinstită soţia ta şi împreună pătimitoarea Sfânta Epistimia, nu înceta rugându-te unuia Dumnezeu pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri. Iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Harul Duhului cel dătător de rouă preaînţelepţeşte vă răcorea pe voi, cei ce eraţi arşi cu focul ispitelor şi al ostenelilor de sihăstrie, ca şi răbdarea chinurilor, pe care cu tărie le-aţi suferit întru mucenicie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru dragostea curăţiei şi a sihăstriei aţi poftit osebire întru unirea sufletului şi prin credinţă tare fiind legaţi, iarăşi v-aţi unit la luptele cele de pătimire, cuvioşilor mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea lăudatul Galaction, plecându-se la poruncile Împăratului tuturor, poruncile păgânilor le-a socotit ca pe nişte bârfeli. Pentru aceea a luat moştenire Împărăţia Cerurilor întru Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai aleasă ai fost, Ceea ce eşti cu totul fără de prihană, decât puterile cele cugetătoare. Că pe Cel pe care acelea nicidecum nu îndrăznesc a-L vedea, L-ai ţinut în braţele tale. Pentru aceea cu glasuri de mulţumire te slăvim.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Având dragoste mai fierbinte către Hristos decât către pofta firii, cu tot gândul v-aţi lepădat a nu vă aduce aminte de trup şi de sânge; înţelepţeşte depărtându-vă de averea cea materială.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Minunat v-aţi depărtat de dragostea trupului şi dumnezeieşte v-aţi unit cu dragostea curăţiei şi v-aţi potrivit cu dragostea lui Hristos; cei ce sunteţi lauda celor ce vieţuiesc întru însoţire şi mare minune celor fără soţie.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Vrând să câştigi Împărăţia cea de sus, minunate mucenice, ai cuprins-o cumpărând-o cu sângiurile voastre, Sfinte Galaction, dimpreună cu Sfânta Epistimia, ceea ce bine s-a nevoit cu tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Porţi ca un scaun de foc, ceea ce eşti cu totul fără prihană, pe Cel ce Se odihneşte în Sânurile Părinteşti; pe care roagă-L pentru noi, Născătoare de Dumnezeu, ca să ne izbăvim de osânda cea veşnică.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie ai izvorât cuvioşilor rouă şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind întăriţi cu dragostea lui Hristos, răceala vieţii şi a dragostei firii şi legăturile trupului le-aţi rupt pentru Treimea cea întru o Dumnezeire, mucenicilor, biruind amândoi materia trupului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dănţuind în ceruri cu cetele mucenicilor şi cu cetele fecioarelor şi veselindu-te întru lumină dimpreună cu soţia ta Sfânta Epistimia, dă-ne nouă, Sfinte Galaction, dezlegare de rele, biruinţă binecredincioşilor creştini, pace lumii şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unindu-se întru una prin credinţă foarte cu tărie, prea lăudatul, minunatul şi prea înţeleptul Galaction, fiind legat dimpreună cu cinstita Epistimia, s-au nevoit întru o unire de cuget vitejeşte. Cu rugăciunile lor milostiveşte-Te spre noi, ca Unul ce eşti Preabun, Cuvinte al lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu glasuri de mulţumire te lăudăm pe tine cei ce prin mijlocirea ta am dobândit îndumnezeirea cu adevărat şi strigăm ţie: Bucură-te cea fără de prihană; Bucură-te, cea Binecuvântată; Bucură-te, palatul Împăratului tuturor şi Dumnezeu; Bucură-te, Maică Fecioară.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat; pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înfrumuseţându-ţi cugetul sufletului tău cu postul, luminezi pe credincioşi cu razele pătimirii, Sfinte Galaction, fericite. Pentru aceasta săvârşind cu credinţă, sfânta şi de lumină purtătoare prăznuirea ta, strigăm către tine cu credinţă: ca unul ce ai îndrăznire către Hristos, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fecioară cu totul fără prihană, care ai născut pe Dumnezeu Cel mai presus de fiinţă, Aceluia roagă-te neîncetat împreună cu cei fără de trup, să ne dea iertare de greşeli şi îndreptare vieţii mai înainte de sfârşit, nouă celor ce cu credinţă şi cu dragoste te lăudăm pe tine după datorie, una Prealăudată.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dacă Te-a văzut pe Tine Înălţat pe Cruce prea curată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, tânguindu-se ca o Maică, zicea: ce minune nouă şi străină este aceasta, Fiul meu? Cum Te aduni cu moartea, Viaţa tuturor, vrând să înviezi pe cei morţi ca un Milostiv?

Paraclisul Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.

7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ce sfinţite laude vom împodobi prăznuirea voastră cea izvorâtoare de lumină, Sfinţilor Galaction şi Epistimia, cei ce aţi păzit nestricată pecetea prieteniei şi lui Hristos v-aţi înfăţişat ca nişte mieluşei vrednici de a împărăţi împreună cu Mielul lui Dumnezeu în ceruri.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Hristos aţi iubit din tot sufletul şi pe calea desăvârşitei slujiri aţi alergat, luând plată însutită de la Ştiutorul inimilor, Cel ce v-a prea mărit pe voi întru Împărăţia Sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stând ca două făclii înaintea tronului Treimii, rugaţi-vă să se aprindă şi candela inimii noastre cu focul rugăciunii voastre spre a afla calea înţelepciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Deschide-ne nouă uşa milostivirii Tale şi în cămara cea cerească ne primeşte când vom părăsi cămara acestui trup stricăcios.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind rod al rugăciunii părinţilor tăi, Sfinte Galaction, întru tine s-a prea mărit numele lui Hristos, cel ce te-a chemat pe tine la viaţa cea îngerească.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

De desfătarea cea lumească te-ai depărtat şi calea lui Hristos ai urmat, luând de la El dar însutit din care împărtăşeşte şi pe cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Jugul căsătoriei nu ai voit a-l duce, inima ta fiind cu totul atrasă de vieţuirea călugărească pe care o ai şi dobândit cu voia Stăpânului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De alunecarea în păcat ne păzeşte pe noi, Preacurată, ca una ce ai şters păcatul lui Adam prin naşterea Celui fără de păcat.

Apoi aceste **stihiri**:

Părăsit-aţi toată desfătarea lumească şi pe calea vieţuirii monahale aţi alergat, fiind puşi în sfeşnicul rugăciunii ca să luminaţi toată lumea cu înţelepciunea voastră.

Maica Vieţii, pe cei ce te cinstesc pe tine încununează-i cu slava Cuvântului, ca una ce ai luat dar a mijloci pentru robii tăi.

Sedealna: Ca doi porumbei aţi zburat împreună spre înălţimile duhovniceşti şi întru lumina Soarelui dreptăţii aţi văzut taine negrăite.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Hristos iubind cu inimă curată, fericite Galaction, îndreptat-ai şi pe logodnica ta pe cărarea fecioriei, ca împreună să intraţi în cămara lui Hristos cu fecioarele cele înţelepte, purtând în mâini candela rugăciunii curate.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Uşa credinţei ai deschis sorei tale Epistimia, Sfinte Galaction, iar acum cu cheia rugăciunii tale deschide-ne nouă cămara darurilor Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin taina Sfântului Botez ai logodit pe fecioara Epistimia cu Mirele Hristos, Sfinte Galaction, lipsindu-te din voia ta de dulceaţa iubirii soţiei şi cu sângele muceniciei ai arăta-o Împăratului mai frumoasă decât multe fecioare înţelepte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fiind tu cununa fecioarelor, Preacurată, prin gânduri dumnezeieşti ne arată şi pe noi mai îndreptaţi înaintea lui Hristos.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***
Pricină mântuirii Sfintei Epistimia te-ai arătat Sfinte Galaction, deschizându-i uşa vieţuirii îngereşti prin care s-a făcut moştenitoare veşnicelor bunătăţi, pe care roagă-te să le primească şi cei ce te măresc pe tine.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

O, înţeleaptă fecioară, că desăvârşită ascultare făcând de logodnicul tău, te-ai învrednicit a dobândi dragostea Mirelui Hristos, pe care Îl roagă să ne despartă şi pe noi de toată dorirea lumească şi să ne învrednicească de înţelepciunea cea duhovnicească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu poate cuvânt omenesc a zugrăvi înălţimea nevoinţelor tale călugăreşti Sfinte Galaction, căci cu totul te-ai dăruit lui Hristos, cu lacrimi şi suspinuri căutându-L în cămara cea sfinţită de rugăciune a inimii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Din valurile păcatului scoate-ne pe noi, Ceea ce ai născut pe Adâncul milostivirii care a scos pe Adam din adâncurile iadului.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o carte pururea deschisă aţi stat înaintea Ziditorului, a Celui ce v-a scris pe voi în cartea vieţii celei veşnice şi v-a dăruit cununa mântuirii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu lacrimile voastre şi cu neîncetata dragoste faţă de toţi v-aţi agonisit în cer cămările odihnei veşnice, unde rugaţi-vă pentru cei ce vă cheamă în ceasul primejdiilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru Hristos aţi părăsit toată îndulcirea cea lumească şi paharul muceniciei aţi băut cu bucurie, cugetând mai mult la veşnica veselie gătită celor ce Îl iubesc pe Împăratul ceresc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu dreapta Ta cea tare trage-mă pe mine din groapa întristării şi mă aşează împreună cu cei ce au aflat calea mântuirii.

Apoi aceste **stihiri**:

Buna vrere a inimilor voastre bine a plăcut Stăpânului şi la limanul vieţuirii îngereşti v-a sălăşluit, ca mai apoi să zburaţi cu aripile muceniciei către cămările slavei Sale.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Cu adunările mucenicilor lui Hristos împreună v-aţi numărat. Cu tari nevoinţe luminat nevoindu-vă, Galactioane mult-lăudate, cu cinstită soţia ta şi împreună pătimitoarea Epistimia, nu înceta rugându-te unuia Dumnezeu pentru noi toţi.

Prochimenul, Evanghelia

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile mucenicilor Tăi, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihira:

Stih: Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.

Împreună cu Sfântul Galaction ai voit înţeleaptă fecioară, a te nevoi în arena muceniciei şi chinuri cumplite răbdând, nu te-ai deznădăjduit, ci mai mult râvneai să ajungi în cămara Mirelui ceresc, Căruia adu-i aminte şi de noi, cei ce călătorim prin noaptea acestei vieţi.

[Preotul: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău... Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe monahi şi pe fecioarele cele înţelepte le-ai văzut într-o cămară cu îngerii lui Dumnezeu şi ai râvnit a urma soţului tău întru feciorie.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Durerile cele amare v-au străpuns tot trupul, dar patimilor lui Hristos râvnind, nu le-aţi băgat în seamă şi odihna cereştii măriri aţi moştenit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rugaţi-vă să ne facem şi noi moştenitori Cuvântului, ca unii ce aţi aflat îndrăzneală înaintea Acestuia şi petreceţi întru lumina neapropiată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu stelele laudelor te-au încununat îngerii pe tine, Ceea ce ai răsărit pe Soarele dreptăţii, Cel ce luminează pe cei din întunericul patimilor.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând înaintea Împăratului tuturor şi cu îngerii dănţuind, cereţi să se dăruiască şi nouă lumina înţelepciunii, ca să urmăm în această viaţă cele plăcute Domnului.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înfrânarea desăvârşită logodindu-vă, v-aţi făcut vrednici de dulceaţa Mirelui Hristos, Cel ce răsplăteşte însutit robilor Săi, care Îl urmează pe calea desăvârşirii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

S-au cutremurat îngerii de pilda vieţii voastre curate şi cununile slavei v-au dăruit când aţi ieşit din cămara trupului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mireasă a Duhului, împodobeşte şi sufletele noastre ca pe o mireasă în aşteptarea Mirelui Hristos, pe care cu voia Tatălui L-ai născut cu trup pe pământ, spre mântuirea lui Adam împreună cu tot neamul cel ales.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Limba vi s-a tăiat de asupritori, dar cu glasul inimii şi mai tare strigaţi către Împăratul luminii, Cel ce v-a întărit până la sfârşit a răbda chinurile muceniciei.

Stih: ***Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumuseţile Raiului aţi moştenit, ca unii ce încă de pe pământ aţi lucrat pământul inimii ca pe un Rai înţelegător şi cu miresmele virtuţilor v-aţi împodobit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzind legătura prieteniei nestricată şi mai mult v-aţi ostenit a fi pe placul Cuvântului, Cel ce v-a întâmpinat pe voi cu slavă, ca pe unii ce cu sângele vostru v-aţi agonisit vistieriile cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu opri curgerea izvorului milostivirii Tale, ci ne adapă din destul pe noi, cei ce alergăm la negrăită şi necheltuită bunătatea Ta, prea curată Fecioară.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Bucuraţi-vă, carte întru care Cuvântul a aşezat pecetea dragostei celei desăvârşite, făcliile rugăciunii neîncetate, crinii cei neveştejiţi ai înţelepciunii, cei ce aţi ales vieţuirea îngerească şi nevoinţelor muceniciei v-aţi dat ca să răsăriţi în grădina cea cerească asemenea unor crini spre bucuria îngerilor şi mântuirea sufletelor noastre .

Glasul Cuvântului auzind tainic în inimile voastre, aţi urmat cărările Acestuia şi cămara cea cerească aţi moştenit, unde neîncetat aduceţi tămâia rugăciunii pentru cei ce vă cheamă în ajutor şi vă cinstesc pe voi cu ale laudelor cununi.

Întreaga înţelepciune având, nimic nu v-a despărţit de dragostea Cuvântului, Cel ce a primit cuvintele voastre smerite şi făgăduinţa fecioriei, dăruindu-vă în cer cămara îngerească.

Capetele vi s-au tăiat pentru Capul Bisericii, Cel ce a încununat capetele voastre cu podoabele mucenicilor, ca să vă bucuraţi în veci de slava cea cerească.

Cu serafimii slujind acum Făcătorului, aduceţi-vă aminte şi de noi, cei împovăraţi cu grele păcate, ca prin rugăciunile voastre să aflăm uşa mântuirii.

Cu florile rugăciunilor voastre bine înmiresmaţi şi sufletele noastre, ca să se ostenească a păzi curăţia vieţuirii, izbăvindu-se de mirosul cel greu al patimilor.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu sângele muceniciei voastre şi mai plăcuţi v-aţi făcut Mirelui ceresc, Cel ce primeşte rugăciunile voastre pentru cei ce se primejduiesc pe marea acestei vieţi.

Cununa fecioriei purtând, străluciţi şi mai minunat cu podoaba muceniciei şi pilda vieţii voastre însufleţeşte şi doririle noastre spre vieţuirea întru desăvârşită curăţie.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

Sursa: **https://doxologia.ro/paraclise/paraclisul-sfintilor-mucenici-galaction-epistimia**

Imnografie

Troparul Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Condacul Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia: Cu adunările mucenicilor lui Hristos împreună v-aţi numărat. Cu tari nevoinţe luminat nevoindu-vă, Sfinte Galaction mult lăudate, cu cinstită soţia ta şi împreună pătimitoarea Sfânta Epistimia, nu înceta rugându-te unuia Dumnezeu pentru noi toţi.

***

Înfrumuseţându-ţi cugetul sufletului tău cu postul, luminezi pe credincioşi cu razele pătimirii, Galactioane fericite. Pentru aceasta săvârşind cu credinţă sfântă şi de lumină purtătoare prăznuirea ta, strigăm către tine cu credinţă: Ca unul ce ai îndrăznire către Hristos, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

Dănţuind în ceruri cu cetele mucenicilor şi cu cetele fecioarelor, şi veselindu-te întru lumină dimpreună cu soţia ta, Epistimia dă-ne nouă, Galactioane, dezlegare

de rele, biruinţă bine credincioşilor creştini, pace lumii şi mare milă. *(din Canonul Sfinţilor ce se citeşte la Utrenie)*

Doi luminători prea aleşi ai răsăritului celui înţelegător strălucesc prin har, şi toată făptura o luminează prin dreapta credinţă, cu lumina prea aleasă a patimilor, şi cu străluciri dumnezeieşti de vindecări. Al căror praznic luminat cinstindu-l, slăvim pe Hristos, care sfinţeşte pe toţi prin mijlocirea lor. *(dintre Stihirile ce se cântă la Vecernie)*

(Video) Troparul Sfântului mucenic Galaction și al Sfintei mucenițe Epistimia - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-troparul-sfantului-mucenic-galaction-al-sfintei-mucenite-epistimia-5-noiembrie

Troparul Sfântului mucenic Galaction și al Sfintei mucenițe Epistimia (în limba greacă):
https://doxologia.ro/video/cantari/troparul-sfantului-mucenic-galaction-al-sfintei-mucenite-epistimia-limba-greaca

Sfinții mucenici Galaction și Epistimia - 5 noiembrie:

https://www.youtube.com/watch?v=4GL7SMiUmnw

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului cuviosului mucenic Galaction şi a cuvioasei Epistimia

În cetatea Emesiei, din Fenicia, era un om de neam bun, slăvit şi bogat, cu numele Clitofon, care avea femeie pe Levchipia, fiică a lui Memnont ighemonul, şi care era stearpă. De aceea era foarte mâhnită de vreme ce bărbatul său o ocăra, iar uneori răbda de la dânsul ocărî şi bătăi, pentru că n-avea copii. Amândoi erau necredincioşi, ţinându-se de credinţa cea elinească, fiind foarte sârguitori către templul Artemidei.

În acea vreme stăpânea cetatea un oarecare Secund, de neam sirian, care era nemilostiv şi foarte cumplit cu cei care credeau în Domnul nostru Iisus Hristos, pentru care, aflând multe feluri de unelte de moarte, le-a pus în mijlocul cetăţii spre înfricoşarea creştinilor. De aceea mulţi din cei credincioşi, temându-se de chinurile cele crude, se ascundeau; iar alţii, cu îndrăzneală mărturisind pe Hristos, singuri se predau în mâinile chinuitorilor şi mureau pentru numele Domnului.

***

Acolo era un călugăr cu numele Onufrie. Acela, ca să nu fie cunoscut cum că este creştin, şi-a acoperit chipul călugăresc cu nişte haine zdrenţăroase şi, umblând din

loc în loc şi din casă în casă, ca un sărac, cerea câte o bucăţică de pâine. Iar pe unde putea, învăţa Sfânta credinţă şi întorcea sufletele omeneşti către Dumnezeu.

Aşa umblând, a venit şi la casa lui Clitofon şi, stând la poartă, a început a cere pâine. Iar Levchipia, femeia lui Clitofon, văzându-l îmbrăcat în haine zdrenţăroase şi cerând pâine, a trimis o slujnică să închidă poarta înaintea lui, fiindcă atunci era mânioasă, căci o bătuse bărbatul în acea zi pentru nerodirea sa. Iar călugărul a mai aşteptat puţin, după cum este obiceiul săracilor; şi stând la poartă cerea. Apoi, după puţin timp milostivindu-se, Levchipia a poruncit să vină bătrânul acela în ogradă şi l-a dus în casa sa dându-i cele de trebuinţă.

Bătrânul, luând milostenie, a văzut pe Levchipia suspinând din inimă şi a zis către dânsa: "Ce întristare ai, doamna mea, de oftezi aşa, din toată inima?"

Iar ea a zis către dânsul: "Sunt fără de fii, bătrâne; pentru aceea sunt necăjită şi prigonită de bărbatul meu. Mult aur am împărţit la doctori şi vrăjitori, ca să-mi ajute şi să-mi dezlege nerodirea mea, dar nu am avut nici un folos de la dânşii, ci în mai mare mâhnire sunt".

Iar bătrânul a întrebat-o: "Cărui Dumnezeu slujeşti?"

Iar ea i-a răspuns: "Slujesc zeiţei celei mari, Artemida".

Bătrânul a zis: "Pentru aceea eşti stearpă, pentru că nu nădăjduieşti spre Dumnezeu, Care poate să dea rod pântecelui tău".

Apoi ea l-a întrebat: "Spre care Dumnezeu voi nădăjdui ca să-mi dea acel dar şi să pot fi maică de fii?"

Iar bătrânul i-a răspuns: "Nădăjduieşte spre adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos, şi crede în El şi în Părintele Lui Cel fără de început şi în Sfântul Cel de o fiinţă şi de viaţă făcătorul Duh".

Dar ea a zis: "Despre acel Dumnezeu îmi spui, pe care Îl cinstesc galileenii?"

El a zis: "Despre Acela îţi vorbesc, căci El a făcut cerul, a întemeiat pământul, a zidit pe om şi toată suflarea".

Levchipia a zis: "Mă tem, omule, de boierul Secund, ca nu cumva să fie înştiinţat şi să mă omoare, precum a ucis şi pe mulţi alţii; căci pe toţi cei ce cred într-acel Dumnezeu, de care îmi povesteşti tu, îi omoară cu nemilostivire".

Iar bătrânul a zis: "Dacă te temi de stăpânitor, apoi, în taină crezând, poţi să slujeşti Sfintei Treimi. Şi eu, temându-mă de îngrozirile chinuitorului, în taină slujesc Dumnezeului meu şi nădăjduiesc că mă voi mântui cu darul Lui. Că iată, precum mă vezi, sunt creştin, monah şi preot. Dar mi-am schimbat portul ca să nu fiu cunoscut. Deci, sunt socotit de toţi ca unul dintre mirenii cei săraci, dar de fapt sunt monah şi rob al lui Hristos; aşa şi tu poţi să-i slujeşti lui Hristos în taină, şi nu te vei păgubi de mântuirea ta".

Ea a zis: "Părinte, dacă voi primi eu credinţa aceasta, iar bărbatul meu va petrece în necredinţă, apoi nu va fi credinţa mea deşartă şi fără de nădejde pentru bărbatul meu cel necredincios?"

Răspuns-a bătrânul: "Primeşte numai tu pecetea lui Hristos, Care este Sfântul Botez, şi crede fără îndoială în Dumnezeul cel adevărat şi, dacă vei petrece bine în credinţă, apoi te vei mântui şi tu, şi bărbatul tău. Căci zic Scripturile noastre că se sfinţeşte bărbatul cel necredincios prin femeia credincioasă.

Cu aceste cuvinte întărind sfântul bătrân pe femeie, ea a zis către dânsul: "Părinte, poţi să-mi dai Sfântul Botez?"

Iar el a răspuns: "Numai apă să fie, căci chiar acum este vremea!"

Iar ea, poruncind slugilor sale să nu spună nimănui, le-a zis să umple o cadă cu apa, şi aşa fericitul Onufrie a botezat pe Levchipia în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi a învăţat-o tainele creştinătăţii şi toate poruncile. Iar când a vrut să plece bătrânul, l-a rugat cea nou botezată să n-o uite, ci adeseori să o cerceteze şi să o înveţe buna credinţă şi rugăciunea.

Ducându-se bătrânul de la dânsa, ea s-a prefăcut a fi bolnavă, pentru ca să nu se atingă de dânsa bărbatul ei opt zile. Şi cu astfel de socoteală a păzit curat darul Preasfântului Duh cel luat prin Sfântul Botez. Iar după împlinirea celor opt zile, a văzut în vedenie pe Domnul nostru Iisus Hristos pironit pe Cruce şi i se păru cum că ea cade la picioarele Lui şi că aude din prea curata Lui gură nişte cuvinte mângâietoare, făgăduindu-i că îi va dezlega nerodirea şi-i va da un fiu care va fi următor patimilor Lui, şi părtaş împărăţiei Lui.

După vedenia aceea, Levchipia s-a umplut de mare mângâiere duhovnicească şi de dragoste către Dumnezeu; iar de atunci nu s-a mai dus de la dânsa pomenirea patimilor Domnului, ci totdeauna cu mintea sa, lua aminte spre Hristos Cel răstignit şi i se părea că-L vede stând înaintea ei. Apoi degrabă a zămislit în pântece, de care lucru fiind înştiinţat bărbatul ei, s-a bucurat foarte şi a zis către dânsa: "Acum cunosc că bine ai plăcut zeilor, căci ţi-a dat rod pântecelui. Deci să mergem şi să le ducem lor jertfă!"

Iar ea, oftând, a zis bărbatului său: "Nu acei zei, către care tu mă chemi, mi-au dat darul acesta, ci alt Dumnezeu, Care mi s-a arătat în vis mai înainte de zămislire şi pe Care L-am văzut, având palmele Sale pironite pe Cruce; Acela mi-a făcut mie acest dar. Şi dacă voieşti, domnul meu, apoi Aceluia să-i aducem jertfă de laudă!"

El i-a zis: "Acel Dumnezeu pe care tu L-ai văzut este Dumnezeul galileenilor, despre Care am auzit de la mulţi că a fost răstignit pe lemn şi face minuni mari".

Deci, a zis către dânsul femeia: "Pentru ce să nu credem Aceluia, dacă El este tare, puternic şi milostiv către noi? Căci a împlinit dorinţa inimii noastre şi a dezlegat nerodirea mea".

Bărbatul a răspuns: "Au n-ai auzit de mânia voievodului care, fără de milă, chinuieşte şi omoară pe cei ce cred în Cel răstignit?"

Iar femeia a zis: "Dar noi în taină vom crede într-Însul şi vom sluji Lui, dacă nu va fi cu putinţă pe faţă; şi aşa vom îndrepta bine viaţa noastră".

Soţul Levchipiei a zis: "Este cineva să ne înveţe pe noi credinţa aceea şi să ne povăţuiască în ce chip să slujim acelui Dumnezeu bun, care ţi S-a arătat în vis şi de la Care ai primit darul de zămislire?"

Ea, văzând pe bărbatul său plecându-se spre bună credinţă, i-a spus toate cele ce i s-au întâmplat şi cum că este creştină şi că credinţa a învăţat-o în taină de la un călugăr. Iar bărbatul, auzind acestea, s-a bucurat atât de mult, încât dorea şi el Botezul. Iar când a venit fericitul Onufrie în casa lor, ca să cerceteze pe cea nou botezată, ea i l-a arătat pe bărbatul său. Astfel, şi Clitofon a fost botezat de acel sfânt bătrân. Şi vieţuiau aceşti de curând luminaţi în toată buna credinţă şi curăţenie, slujind Domnului în ascuns.

Când a venit vremea, femeia a născut un băiat şi, chemând pe bătrânul cel mai sus pomenit, părintele şi învăţătorul său duhovnicesc, a botezat pruncul punându-i

numele Galaction. Iar sfântul bătrân a proorocit pentru dânsul, zicând: "Acest prunc va urî viaţa aceasta pământească şi o va dori pe cea cerească".

Făcându-se pruncul mare, părinţii l-au dat la învăţătură cărţii şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, a învăţat degrabă facerea de stihuri, s-a deprins cu frumoasa vorbire retoricească, a cunoscut înţelepciunea cea filosofică şi a învăţat bine astronomia.

Când avea douăzeci şi patru de ani, iar fericita maica lui murind, tatăl său a voit să-l căsătorească. Şi aflând o fecioară foarte frumoasă, cu numele Epistimia, a logodit-o cu Galaction, fiul său. Dar fiind amânată nunta o vreme, fericitul Galaction se ducea adeseori pentru cercetarea logodnicei sale, însă nu-i da ei obişnuită închinăciune, de vreme ce nu era botezată. Pentru aceasta s-a mâhnit Epistimia.

Tatăl ei, văzând-o astfel şi înţelegând pricina, a zis către Galaction: "Pentru ce tinere, nu dai obişnuita închinăciune fiicei noastre şi logodnicei tale sau, dacă nu o iubeşti pentru ce te-ai logodit cu dânsa?"

Iar Galaction, nerăspunzându-i, s-a dus la fecioară şi i-a zis: "Fecioară Epistimia, oare ştii pentru ce nu-ţi dau închinăciune?"

Iar ea a zis: "Nu ştiu, domnul meu, şi mă mâhnesc foarte mult de aceasta".

Iar Galaction a zis: "De vreme ce nu eşti creştină, ci ai credinţă necurată, de aceea nu voiesc a mă împărtăşi cu tine, ca să nu mâhnesc Duhul lui Dumnezeu. Însă de voieşti să ai dragostea mea, leapădă-te de idoli şi crede adevăratului Dumnezeu, în Care eu cred şi primeşte Sfântul Botez. Numai atunci îţi voi da sărutare şi te voi iubi ca pe mine însumi. Apoi te voi numi soţia mea şi în nedespărţită dragoste vom petrece până la sfârşit".

Epistimia a zis: "Ce-mi vei porunci, domnul meu, aceea voi face; cred Dumnezeului tău, şi voiesc să mă botez".

Iar el a zis: "Bine, fecioară înţeleaptă, de acum cu adevărat încep a te iubi. Dar de vreme ce nu este cine să te boteze - căci, din cauza cumplitei prigoniri a creştinilor, unii preoţi şi clerici au fost omorâţi, iar alţii au fugit prin pustie - pentru aceea este nevoie ca eu singur să te botez. Deci, ia îmbrăcăminte albă şi ieşi către râul Chifos prefăcându-te că vrei să mergi să te speli, apoi voi ieşi şi eu din casa mea, ca şi când aş vrea să mă duc la câmp, şi aflându-te acolo, te voi boteza".

Deci, a făcut aşa. A ieşit Epistimia spre râu şi s-a dus şi Galaction acolo, apoi a botezat pe logodnica sa în râul Chifos, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. După aceea, învăţând-o a se ruga lui Dumnezeu, s-au despărţit, neştiind nimeni taina aceasta.

Într-acea vreme fericitul Galaction a mai întors către Sfânta credinţă şi pe unul din robii socrului său şi l-a botezat şi pe el, precum şi pe logodnica sa; iar numele robului aceluia era Eutolmie, care mai pe urmă s-a făcut monah şi a scris viaţa acestuia.

Epistimia, după botez, şedea în casa sa, îndeletnicindu-se cu gândirea la Dumnezeu şi cu rugăciuni pe care le făcea în ascuns, tăinuindu-şi credinţa înaintea tatălui său.

După opt zile, venind la dânsa Galaction, i-a zis: "Voiesc a-ţi spune un lucru minunat, domnul meu. De când am luat Sfântul Botez, văd în vis nişte palate foarte frumoase în care cântă trei cete: o ceată de monahi, alta de fecioare frumoase şi o a treia de oameni cu bună cuviinţă, având aripi de foc. Din pricina acelei minunate vedenii şi acelei dulci cântări, se veseleşte mult inima mea".

Galaction, explicând vedenia, a început a-i spune aşa: ***"Monahii sunt oamenii care şi-au lăsat bogăţiile lor, femeile şi prietenii şi au urmat lui Hristos în sărăcie, în curăţie şi în răbdare, umblând pe calea cea strâmtă şi grea; fecioarele cele frumoase sunt acelea care şi-au lăsat logodnicii şi pe părinţii lor, cum şi toată dulceaţa lumii acesteia, înfrumuseţarea hainelor, averile şi toată deşertăciunea, şi au urmat lui Hristos. Iar bărbaţii cei cu aripi sunt îngerii lui Dumnezeu cu care bucurându-se împreună, dănţuiesc în ceruri şi slăvesc cu cântări pe Dumnezeu".***

Atunci Epistimia a zis: "O, de ne-ar da şi nouă Dumnezeu a dănţui cu acele cete!"

Iar Galaction a zis: "Dacă vom păzi fecioria noastră fără prihană şi dacă ne vom lepăda de lume, precum şi aceia, atunci ne va învrednici şi pe noi Bunul Dumnezeu de partea celor ce I-au plăcut Lui".

Epistimia a zis: "Dacă voieşti, stăpânul meu, eu sunt gata a-mi păzi fecioria, dar nu voiesc a mă despărţi de tine; căci, dacă ne vom despărţi, atunci cum vom putea să ne bucurăm unul cu altul totdeauna?"

Iar Galaction i-a zis: "Dă-mi cuvântul în ceasul acesta că îţi vei păzi fecioria şi vei merge cu mine la viaţa monahicească, şi eu nu mă voi despărţi de tine nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie".

Iar ea a făgăduit, zicând: "Precum cred în Domnul nostru Iisus Hristos, aşa îţi făgăduiesc a face toate cele poruncite de tine şi a-ţi urma, oriunde vei merge".

Atunci Galaction a zis: "Să mulţumim Dumnezeului nostru că a căutat asupra noastră cu milostivire şi a plecat urechea Sa către noi. El să întărească şi să păzească învoiala noastră până la sfârşit!"

Apoi a zis către Sfânta Epistimia: ***"Iată, eu mă duc în casa mea şi mă voi găti de cale, asemenea fă şi tu; apoi împarte săracilor cele ce ai şi voi împărţi şi eu toate cele ce am. Iar a treia zi vom ieşi împreună din casele noastre şi vom merge unde ne va povăţui Dumnezeu; şi ia împreună cu tine şi pe robul Eutolmie, căci este om bun şi va fi monah".***

Astfel, sfătuindu-se Galaction cu Epistimia, s-au despărţit şi au împărţit săracilor, în taină, toate cele ce aveau, pregătindu-se de cale; apoi au ieşit din casele lor noaptea şi au mers împreună, luând cu ei şi pe robul Eutolmie.

Mergând ei zece zile, au ajuns la muntele ce se numea Puplion, în care era o mânăstire ce avea zece călugări. Mai departe, era alta mânăstire mică, de fecioare, având patru pustnice îmbătrânite, între care mai bătrână era o diaconiţă cinstită şi cu viaţă sfântă. Intrând Galaction cu Epistimia şi cu Eutolmie în mânăstirea de bărbaţi şi plecându-se egumenului, i-au spus gândul lor, cum că voiesc să fie călugări. Iar egumenul, văzând într-înşii chemarea lui Dumnezeu, i-a primit şi i-a tuns în sfântul chip călugăresc. Deci, pe fecioara Epistimia a trimis-o la mânăstirea de fecioare, la cele patru pustnice sfinte, iar pe Galaction cu Eutolmie i-a lăsat în mânăstirea sa şi le-a poruncit să facă toate ascultările mânăstirii, după obiceiul călugăresc.

Acolo petrecea cuviosul Galaction, supunându-se egumenului şi fraţilor, slujind lui Dumnezeu cu toată osârdia. Iar nevoinţele şi ostenelile lui cine le poate spune, că niciodată n-a fost văzut stând, ci ori lucra ceva pentru trebuinţa mânăstirii, ori se ruga. Iar postul lui era fără măsură, că uneori toată săptămâna nu gusta nimic. Şi atât de mult şi-a păzit curăţenia sa, încât în toată vremea pustniciei sale s-a ferit cu dinadinsul să vadă faţă femeiască.

Apoi de multe ori îi grăia vreunul dintre fraţi: "Frate Galactioane, să mergi cu noi ca să vezi pe sfânta diaconiţă care petrece de nouăzeci de ani în chipul călugăresc, de vreme ce este spre folos tuturor celor ce ascultă cuvintele ei pentru mântuirea sufletului, căci este pricepută şi vestită cu cuvântul şi cu viaţa. Apoi să vezi şi pe sora ta, Epistimia!"

Iar el nu voia, grăind: "Destul îmi este a mă folosi de la voi, părinţilor sfinţi, iar pe sora mea nu voiesc a o vedea, până când va veni vremea şi îmi va porunci Domnul a mă vedea cu dânsa".

Deci şi sora lui, fericita Epistimia, vieţuia în mânăstirea sa lângă sfânta diaconiţă, ca îngerul lui Dumnezeu, în aşa nevoinţe şi osteneli, încât n-a rămas mai prejos cu viaţa sa decât fratele său Galaction, ci în toate s-a asemănat lui. Şi erau amândoi ca două făclii înaintea lui Dumnezeu, arzând cu dragoste către Dânsul, spre a căror viaţă îmbunătăţită privind cei ce petreceau împreună cu dânşii în viaţa monahală, se foloseau şi prea măreau pe Părintele cel Ceresc.

În vremea aceea, încă nu încetase prigoana asupra creştinilor şi toţi erau siliţi să jertfească idolilor, iar cei ce nu voiau să aducă jertfă erau căutaţi pentru a fi chinuiţi. În acea vreme înştiinţându-se unii din păgânii închinători la idoli despre monahii care pustniceau în acel munte, l-au vestit pe stăpânitor despre dânşii. Şi îndată a trimis ighemonul pe ostaşii săi ca să prindă pe toţi monahii şi să-i aducă la dânsul pentru judecată.

Dar mai înainte de năvălirea acelor ostaşi asupra mânăstirii, Sfânta Epistimia a avut noaptea acest vis. I se părea că stă în nişte palate împărăteşti împreună cu logodnicul şi cu fratele său cel duhovnicesc, cu fericitul Galaction, şi un împărat prea luminat îi încununa pe dânşii cu cununi. Deşteptându-se din somn, s-a minunat de ceea ce văzuse şi făcându-se ziua a trimis la egumen, rugându-l să vină la dânsa căci are a-i spune un cuvânt duhovnicesc - căci era obicei a nu veni călugăriţele în mânăstirea de bărbaţi. Numai egumenul, care era părinte duhovnicesc la amândouă mânăstirile, mergea la aceste pustnice, rânduindu-le cele cuvenite pentru viaţa lor şi ascultându-le mărturisirea. Apoi, săvârşind dumnezeiasca Liturghie, le împărtăşea cu dumnezeieştile Taine, şi iarăşi se întorcea în mânăstirea sa.

Egumenul, primind scrisoarea de la Epistimia, a mers la mânăstirea sfintelor pustnice şi ea i-a spus vedenia pe care o avusese în noaptea trecută. Atunci egumenul a zis: "Palatele sunt Împărăţia Cerurilor, împăratul este Iisus Hristos, Domnul şi Dumnezeul nostru, iar cununile înseamnă răsplătirea durerilor şi a

ostenelilor pe care tu, fiica mea, precum şi fratele tău cel duhovnicesc, Galaction, le veţi primi în curând. Însă mai întâi aveţi mult a pătimi şi a muri cu mucenicească moarte. Te rog, fiica mea, să nu te temi, nici să te înfricoşezi de chinurile cele cumplite, nici să slăbeşti în dureri. Să ştii că pentru pătimirile acestea vremelnice te aşteaptă bunătăţile cele negrăite şi veşnice, pe care împreună cu fratele tău le vei primi din dreapta dătătorului de nevoinţă".

Iar ea, lăcrimând, a zis: "Fie voia Domnului! Precum voieşte El, să rânduiască pentru noi, după a Sa bunătate!"

Întorcându-se egumenul la chilia sa, îndată au năpădit ostaşii cei trimişi de ighemon asupra mânăstirii de bărbaţi şi toţi călugării, văzând năvălirea lor, au fugit, numai singur cuviosul Galaction a rămas. Pe acesta, aflându-l în chilie citind dumnezeiasca Scriptură, l-au prins, iar pe nici un altul dintre fraţi n-au putut să mai prindă, căci toţi, fugind prin pustiu şi prin munţi, s-au ascuns bine. Asemenea şi sfintele pustnice, împreună cu fericita Epistimia, fugind de prin chiliile lor s-au ascuns, şi toţi au scăpat nevătămaţi, numai singur Galaction, vrednicul de laudă, a fost prins şi ca pe o oaie spre junghiere l-au dus înaintea ighemonului spre judecată şi chinuire.

Cuvioasa Epistimia, ascunzându-se în munţi împreună cu celelalte fecioare, a auzit că iubitul ei logodnic şi frate este prins de păgâni şi dus la chinuri, singură văzând aceasta din înălţimea muntelui. Deci a căzut plângând la picioarele sfintei diaconiţe, zicând: ***"Rogu-te pe tine, doamna mea, eliberează-mă să mă duc în urma domnului meu Galaction; căci iată, aud că l-au prins ostaşii şi-l duc la lemnul de tortură şi nu vreau a mă despărţi de dânsul, căci mă doare inima şi doresc a muri împreună cu dânsul pentru Hristos, Domnul nostru!"***

Diaconiţa a zis: "Fiica mea, Epistimia, nu te duce după dânsul, nu te da în mâinile păgânilor, ca să nu cazi în cursa vrăjmaşului, căci eşti tânără şi mă tem pentru tine ca nu cumva înfricoşându-te de chinuri să te lepezi de Hristos şi să-ţi pierzi fecioria ta. Apoi nu vor mai însemna nimic toate nevoinţele tale cele călugăreşti, şi te vei păgubi de mântuirea ta".

Sfânta Epistimia a zis: "Nu pot să rămân vie fără domnul meu Galaction, căci printr-însul am cunoscut pe Hristos, Dumnezeul meu Cel adevărat şi iubitor de oameni; el cu mâinile lui m-a spălat de necurăţia mea în apa Botezului; el m-a povăţuit să iau calea mântuirii şi m-a îmbrăcat în chipul călugăresc şi m-a adus între voi; rugăciunile lui mi-au ajutat în toate trebuinţele mele; el îmi este logodnic, frate, învăţător, părinte după Dumnezeu şi păzitor al fecioriei mele, şi

nu mă pot despărţi de dânsul nici în veacul acesta, nici în cel ce va veni; ci mă voi duce şi voi muri împreună cu dânsul. Dacă îşi va pune sufletul său pentru adevăratul Dumnezeu, îmi voi pune şi eu, ca să se verse şi sângele meu împreună cu sângele lui pentru Ziditorul tuturor, şi mă voi duce împreună cu dânsul să stau înaintea scaunului Împăratului slavei, pe Care L-am văzut în vis şi Care ne-a încununat. Deci slobozeşte-mă, stăpâna mea, slobozeşte-mă şi te roagă pentru mine!"

Cuvioasa diaconiţă, văzând lacrimile ei şi dragostea către Dumnezeu şi către logodnicul său, a zis: "Să fii binecuvântată de Domnul, fiica mea, şi binecuvântată să fie calea pe care săvârşeşti alergarea pătimirii tale, ca şi întâia muceniţă Tecla! Mergi dar în calea cea fericită şi mâna Domnului să fie cu tine, întărindu-te!"

Şi astfel, fericita Epistimia, sărutând pe maica sa cea duhovnicească, pe sfânta diaconiţă, şi pe toate surorile, a alergat degrabă în urma iubitului său frate.

Ajungând pe ostaşi şi văzând pe Sfântul Galaction ce era dus legat, a strigat în urma lui: "Iubitul meu domn şi frate, învăţătorul şi povăţuitorul mântuirii mele, prin care eu am cunoscut pe Hristos, adevăratul Dumnezeu, aşteaptă-mă şi nu mă lăsa pe mine, săraca ta soră şi roabă; ia-mă împreună cu tine la chinuri, căci tu m-ai scos din înşelăciunea idolească şi din toată deşertăciunea lumii acesteia. Du-mă la cununa cea mucenicească, tu care m-ai dus la nevoinţele cele călugăreşti. Adu-ţi aminte de făgăduinţa ta, care mi-ai dat-o, că nu mă vei lăsa pe mine nici în veacul acesta, nici în cel ce va veni!" Iar ostaşii, întorcându-se, au luat-o şi pe dânsa.

Văzând cuviosul Galaction pe fericita Epistimia, s-a bucurat de nevoinţa ei cea cu osârdie, spre pătimirea pentru Hristos Dumnezeu. Apoi a lăcrimat de bucurie şi mulţumea lui Dumnezeu în inima sa că a dat asemenea îndrăzneală surorii sale şi a aprins inima ei cu văpaia dumnezeieştii iubiri. Deci se ruga din inimă pentru dânsa să o întărească până la sfârşit în nevoinţa cea mucenicească, adică să nu se înfricoşeze de chinurile cele cumplite. Şi legând-o ostaşii împreună cu Galaction, cu care de mult era legată prin legătura dragostei celei duhovniceşti, îi duceau pe ei la ighemon.

Mergând ei pe cale, Sfântul Galaction învăţa pe sora sa Epistimia, zicând: "Vezi, sora mea, să nu te amăgeşti cu oarecare înşelăciuni ale lumii acesteia viclene, nici să te temi de chinurile cele multe, căci răbdând puţin aici, vom fi încununaţi veşnic de Domnul nostru în cămara cea cerească!"

Sfânta Epistimia a zis: "În urma ta voi merge, domnul meu, şi ceea ce te voi vedea pe tine făcând, aceea voi face şi eu, şi cred că Domnul nostru Iisus Hristos nu ne va lăsa pe noi, ci te va întări şi pe tine, şi îmi va ajuta şi mie neputincioasei, ca să sufăr chinurile pentru Dânsul deopotrivă cu tine, să pătimesc şi să mor; apoi să mă satur şi eu deopotrivă, când ni se va arăta slava Lui".

Astfel vorbind între ei, au ajuns la curtea ighemonului, şi a ieşit o slugă în întâmpinarea ostaşilor, zicând: "Ighemonul porunceşte să fie păziţi creştinii aceştia până dimineaţă". Deci sfinţii au fost ţinuţi de ostaşi în legături toată noaptea.

Iar dimineaţa a venit păgânul la judecată; şi au fost aduşi înaintea lui cuviosul Galaction şi fericita Epistimia. Apoi, privind la dânşii, a zis: "Cine sunteţi voi, negrilor?"

Sfântul Galaction a răspuns: "Suntem creştini şi călugări".

Ighemonul a zis: "Cine este Hristos?"

Sfântul a zis: "Hristos este Dumnezeul adevărat, care a făcut cerul şi pământul şi toate cele de pe ele".

Ighemonul a zis: "Dacă Hristos al vostru le-a făcut pe toate, apoi zeii noştri ce sunt şi ce au făcut?"

Sfântul a răspuns: "Zeii voştri sunt pietre şi lemne, lucru stricăcios, şi nu ei au făcut pe cineva, ci ei singuri sunt făcuţi de mâini omeneşti, iar voi vă închinaţi la lucruri făcute de mâini omeneşti şi cinstiţi nişte zei pe care voi i-aţi lucrat din diferite feluri de materiale".

Atunci ighemonul a zis cu mânie către cei ce stăteau înainte: "Dezbrăcaţi pe hulitorul acesta şi-l bateţi cu vine de bou!"

Deci, bătând pe Sfântul Galaction, Sfânta Epistimia plângea şi ocăra pe ighemon, zicând: ***"O! chinuitorule nemilostiv, nu te ruşinezi a chinui pe nevinovatul rob al lui Dumnezeu şi a răni cu bătăi trupul lui cel slăbit de post?"***

Iar chinuitorul a zis: "Dezbrăcaţi-o şi pe aceasta şi o bateţi mai tare!"

Şi când slugile cele fără de ruşine o dezbrăcau pe dânsa de hainele cele călugăreşti şi o dezgoleau până la cămaşa cea de păr, sfânta a zis către ighemon: ***"Blestemat să fii, chinuitorule fără de ruşine, căci goliciunea mea nimeni n-a văzut-o din copilăria mea, iar tu porunceşti să mă aducă goală înaintea întregului popor! Să orbească dar ochii voştri cei necuraţi, ca să nu vedeţi goliciunea fecioriei mele!"***

Şi îndată, cu cuvântul sfintei, ighemonul a orbit, precum şi toţi cei ce erau cu dânsul, încât căuta fiecare cu mâinile sale zidurile şi povăţuitori, dar nu era între dânşii nici unul care să vadă lumina.

Atunci, temându-se, toţi au strigat: "Mântuieşte-ne pe noi, roaba lui Hristos, de întunericul acesta, şi vom crede în Dumnezeul tău!"

Iar sfânta s-a rugat lui Dumnezeu şi iarăşi au văzut toţi şi au crezut cincizeci şi trei de suflete.

Însă tiranul, deşi vedea cu ochii cei trupeşti, cu cei sufleteşti era orbit; căci, îndemnându-l pe el diavolul, nu a socotit minunea aceea a fi a lui Hristos Domnul, ci a deşerţilor săi idoli, zicând: "În mintea noastră am pierdut credinţa în marii noştri zei şi de aceea, mâniindu-se asupra noastră, ne-au certat puţin, ca să ne înţelepţim şi să nu îndrăznim a cugeta asupra lor ceva rău; iar pe aceştia, ca adevăraţi defăimători, să nu-i cruţăm, ci să răzbunăm ocara zeilor noştri".

Deci a poruncit slugilor ca, ascuţind nişte trestii, să le bage sub unghiile mâinilor şi ale picioarelor.

Aceasta făcându-se, sfinţii răbdau cu bărbăţie şi strigau: "Noi slujim lui Hristos, adevăratului Dumnezeu, iar de zeii cei deşerţi ne lepădăm".

După aceasta, ighemonul a poruncit să le taie mâinile; iar ei strigau: ***"Binecuvântat este Domnul Dumnezeul nostru, Cel ce învaţă mâinile noastre spre război şi degetele noastre spre oştire; mila noastră şi scăparea noastră, apărătorul şi izbăvitorul nostru, care degrabă ne-a izbăvit din mâinile vrăj-maşilor noştri".***

Apoi a poruncit să le taie şi picioarele. Făcându-se aceasta, sfinţii strigau: ***"Scoală, Doamne, ajută-ne nouă şi ne izbăveşte pentru numele Tău. Ştii, Stăpâne, că, cu dragostea Ta fiind răniţi, Ţi-am urmat Ţie şi am călătorit pe calea cea anevoioasă; deci acum scoate-ne pe noi la odihnă, ca să stea picioarele noastre în curţile Tale cereşti, unde stau înaintea Ta toţi cei ce Ţie Ţi-au plăcut".***

Şi iarăşi au strigat, zicând: ***"Blestemaţi să fie zeii păgânilor şi toţi cei ce slujesc lor".***

Iar chinuitorul a zis: "Încă nu încetează aceştia a ne huli zeii? Tăiaţi-le şi limbile, ca să nu mai hulească".

Deci le-au tăiat limbile şi Sfinţii mărturisitori ai lui Hristos au tăcut cu gurile, dar cu inimile nu încetau, strigând către Dumnezeu. Atunci a poruncit chinuitorul să le taie capetele. Apoi ducându-i pe amândoi afară din curtea boierească, i-au tăiat şi le-au lăsat trupurile neîngropate.

Iar călugărul Eutolmie, cel pomenit mai sus, care fusese rob socrului lui Galaction şi care pustnicise cu el, acela, când au fost prinşi Sfântul Galaction şi Sfânta

Epistimia, i-a urmat de departe schimbându-şi hainele călugăreşti ca să nu fie cunoscut. Deci, văzând patimile şi sfârşitul lor, a luat pe ascuns sfintele şi cinstitele moaşte ale stăpânului şi ale stăpânei sale şi, plângând mult lângă dânsele, le-a îngropat cu cinste. Apoi a scris viaţa cea plină de fapte bune şi pătimirea lor, spre folosul celor ce vor citi şi celor ce vor asculta şi spre slava lui Dumnezeu Celui slăvit în Sfânta Treime, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimi din Emesa

În această lună (noiembrie), în ziua a cincea, pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimi din Emesa.

În oraşul sirian Emesa trăia un cuplu bogat şi faimos, format din Clitofont şi Leuchipa, care au rămas fără copii mai multă vreme. Mergând la preoţi păgâni cu pomeni pentru a avea copii, totuşi nu s-au învrednicit.

În fruntea oraşului se afla atunci guvernatorul sirian Secund, numit de romani, care era un aspru prigonitor al creştinilor. Pentru a-i intimida, acesta obişnuia să prezinte pe străzi uneltele de tortură folosite de el. Simpla suspiciune de a face parte din "secta galileiană" (aşa erau numiţi creştinii de către păgâni), era de ajuns ca să fii arestat şi torturat. În ciuda acestor practici, mulţi dintre creştini au preferat să se dea pe mâna lor ca să sufere pentru Hristos.

Un bătrân pe nume Onufrie, care îşi ascundea meseria de preot şi monah sub haine de cerşetor, mergea din casă în casă pentru a cerşi, propovăduind religia lui Hristos oriunde simţea că putea întoarce pe păgâni la calea cea dreaptă.

Într-o zi acesta a ajuns la poarta casei lui Leuchipe. Dându-i pomană, bătrânul a văzut-o pe femeie foarte tristă şi a întrebat-o care este cauza. Spunându-i despre necazul ei din familie, Onufrie a început să o consoleze, vorbindu-i de singurul

Dumnezeu adevărat, cel atoateştiutor şi atotputernic, care miluieşte şi ascultă rugăciunea celor care se întorc la El cu credinţă. Sufletul lui Leuchipe s-a umplut de speranţă şi a acceptat să fie botezată la creştini.

Curând după aceasta, i s-a arătat în vis că va naşte un fiu care va fi un adevărat discipol al lui Hristos. La început, Leuchipe nu i-a împărtăşit vestea cea minunată soţului ei şi, abia după ce s-a născut copilul, i-a mărturisit secretul şi l-a convins şi pe el să se boteze.

Ei l-au numit pe copil Galaction şi l-au crescut în evlavia creştină, asigurându-i o bună educaţie. Băiatul şi-ar fi putut foarte bine construi o carieră strălucită dar a ales viaţa monahală curată şi singuratică, trăită în rugăciune.

Când Galaction a împlinit 24 de ani tatăl său i-a găsit o mireasă frumoasă şi dreaptă, numită Epistimi. Fiul nu a ieşit din cuvântul tatălui său, dar prin lucrare dumnezeiască, nunta a fost amânată. Vizitând-o pe cea care urma să-i fie încredinţată, Galaction i-a dezvăluit treptat credinţa sa. În cele din urmă, a reuşit să o convingă să se boteze în credinţa lui Hristos, botez făcut în secret chiar de el.

Pe lângă Epistimi, s-a mai botezat şi un servitor de-al casei, numit Evtolmie. Noii iluminaţi, sub îndrumarea lui Galaction, au hotărât să-şi dedice viaţa monahismului. Astfel, ei au părăsit oraşul, îndreptându-se spre cele două mănăstiri din Muntele Publion, una pentru maici şi alta pentru călugări. Toţi vieţuitorii mănăstirilor era bolnavi şi bătrâni, astfel încât cei trei au fost nevoiţi să ducă cu ei toate cele trebuincioase lucrărilor fizice.

Timp de mai mulţi ani, călugării s-au nevoit în muncă, rugăciune şi post. Odată, Epistimi a avut un vis în care ea împreună cu Galaction erau într-un palat minunat, în faţa unui rege strălucitor care le punea nişte coroane de aur pe cap. Aceea avea să fie o premoniţie pentru mucenicia pe care urmau să o sufere.

Păgânii aflară de existenţa mănăstirilor şi au trimis armate să-i prindă pe monahi, însă aceştia au reuşit să se ascundă în munţi. Galaction nu a vrut să fugă ci rămânând în chilia lui, citea Sfânta Scriptură. Când Epistimi a văzut cum păgânii îl duceau pe Galaction în lanţuri, a rugat-o pe stareţă să o lase şi pe ea să plece, vrând să îndure mucenicie pentru Hristos împreună cu logodnicul şi învăţătorul ei. Stareţa a binecuvântat-o şi plângând i-a dat drumul.

Sfinţii au fost puşi la munci groaznice, în timp ce se rugau şi slăveau pe Dumnezeu. Li s-au tăiat mâinile şi picioarele, apoi limba şi, în cele din urmă, capul.

Evtolmie, fostul servitor al lui Epistimi, devenit şi el creştin în secret, a luat pe asuns trupurile şi le-a îngropat cu cinste. Mai târziu tot el a lăsat mărturie scrisă despre viaţa curată şi moartea glorioasă a celor doi mucenici, atât pentru cei de atunci cât şi pentru posteritate.

Diac. George Aniculoaie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia

Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia au trăit în vremea împăratului roman Deciu (249-251), în cetatea Emesa, din Fenicia.

Părinţii lui Galaction erau păgâni, dar au învăţat credinţa cea dreaptă de la un monah, Onufrie, care i-a şi botezat.

Părinţii l-au căsătorit pe Galaction cu tânăra păgână Epistimia, pe care Galaction a botezat-o. Hotărându-se să-şi păzească fecioria, şi-au împărţit averea săracilor şi au intrat în mănăstire, el într-una de călugări şi ea într-una de fecioare.

După ce păgânii au aflat de existenţa celor două mănăstiri, au trimis armata pentru a prinde toţi monahii, între care au fost prinşi şi Galaction, şi Epistimia. Au fost supuşi supliciilor şi în cele din urmă au suferit moarte martirică, mărturisind credinţa în Domnul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos. Galaction era în vârstă de 30 de ani, iar Epistimia nu avea decât 16 ani.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia

Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia au trăit pe vremea împăratului Deciu (249-251), în cetatea Emesa din Fenicia. Părinţii lui Galaction erau păgâni şi au învăţat dreapta credinţă de la un monah, Onufrie. La vremea potrivită, Onufrie i-a botezat pe ei şi pe fiul lor Galaction.

De asemenea, Epistimia era născută din părinţi păgâni şi măritată fiind cu Galaction, a fost botezată de soţul ei în râul Chifos, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. După aceea, învăţând-o a se ruga lui Dumnezeu, s-au despărţit, neştiind nimeni taina aceasta.

Într-acea vreme, fericitul Galaction a mai întors către sfânta credinţă şi pe unul dintre robii socrului său şi l-a botezat şi pe el, precum şi pe logodnica lui. Iar numele robului aceluia era Eutolmie, care mai pe urmă s-a făcut monah şi a scris viaţa acestuia.

După primirea Botezului, Epistimia stătea în casa ei, îndeletnicindu-se cu gândirea la Dumnezeu şi cu rugăciuni pe care le făcea în ascuns, tăinuindu-şi credinţa înaintea tatălui său.

După opt zile, venind la dânsa Galaction, i-a zis: „Voiesc a-ţi spune un lucru minunat, domnul meu. De când am luat Sfântul Botez, văd în vis nişte palate foarte frumoase în care cântă trei cete: o ceată de monahi, alta de fecioare frumoase şi o a treia de oameni cu bună cuviinţă, având aripi de foc. Din pricina acelei minunate vedenii şi acelei dulci cântări, se veseleşte mult inima mea”.

Galaction, explicând vedenia, a început a-i spune aşa: „Monahii sunt oamenii care şi-au lăsat bogăţiile lor, femeile şi prietenii şi au urmat lui Hristos în sărăcie, în curăţie şi în răbdare, umblând pe calea cea strâmtă şi grea. Fecioarele cele frumoase sunt acelea care şi-au lăsat logodnicii şi pe părinţii lor, cum şi toată dulceaţa lumii acesteia, înfrumuseţarea hainelor, averile şi toată deşertăciunea, şi au urmat lui Hristos. Iar bărbaţii cei cu aripi sunt îngerii lui Dumnezeu cu care, bucurându-se împreună, dănţuiesc în ceruri şi slăvesc cu cântări pe Dumnezeu”.

Deci, hotărându-se ei să-şi păzească fecioria, şi-au împărţit averea săracilor şi s-au făcut amândoi monahi, el într-o mănăstire de călugări, iar ea într-o mănăstire de fecioare, nevoindu-se în rugăciune şi ascultare smerită.

Fiind prinşi de stăpânitorul Ursus şi mărturisind că sunt creştini, au fost bătuţi şi aducând nişte trestii ascuţite, dregătorul a poruncit slujitorilor să-i înţepe pe sub unghiile mâinilor şi picioarelor. Dar sfinţii răbdau strigând: „Noi slujim lui Hristos, Dumnezeul cel adevărat, iar de zeii cei deşerţi ne lepădăm”. Apoi li s-au tăiat mâinile şi picioarele, iar la urmă şi capetele.

Sfântul Galaction avea 30 de ani, iar Sfânta Epistimia 16 ani când s-au mutat la Domnul.

Iulian Dumitrașcu - Sfinții mucenici Galaction și Epistimia

Galaction a fost fiul lui Clitofont și al Levkipiei și a murit pentru Hristos la vârsta de 30 de ani. Epistimi nu avea decât 16 ani când a murit pentru credința în Domnul nostru Iisus Hristos.

Clitofont era un bogat din orașul Emesa Feniciei, iar Levkipia era fiica unui conducător de oraș, pe nume Memnont. Fiind stearpă, Levkipia mersese la doctori și vrăjitori în speranța că va putea naște un copil, însă nu a aflat nici o rezolvare. Într-o zi a bătut la poarta casei un bătrân pe nume Onufrie, care ascundea faptul că era preot și monah sub haine de cerșetor.

Levkipia l-a chemat înăuntru și i-a destăinuit mare ei supărare. Atunci, bătrânul i-a făgăduit că dacă va crede în Dumnezeul creștinilor și se va boteza, rugămintea ei de a avea un copil va fi împlinită. Acceptând să fie botezată, nu la mult timp Levkipia a născut un băiat, convingând astfel și pe soțul ei Clitofont să se boteze.

Ei l-au numit pe copil Galaction și l-au crescut în credința creștină și i-au oferit o bună educație. La vârsta de 24 de ani, Galaction este logodit de către tatăl său cu tânăra Epistimia care era păgână. Datorită persecuției lui Deciu și a lui Secund, conducătorul orașului Emesa, împotriva creștinilor, Galaction și-a botezat logodnica în ascuns, în râul Chefis, la fel ca și pe Evtolmie, un slujitor din casa Epistimiei.

Hotărând să-și dedice viața monahismului, ei au părăsit orașul, și s-au îndreptat spre cele două mănăstiri din Muntele Publion, una pentru maici și alta pentru

călugări. După ce păgânii au aflat de existența celor două mănăstiri, au trimis armată pentru a prinde toții monahii, între care a fost prins și Galaction.

Epistimia i s-a alăturat în scurt timp, mărturisind ea însăși că este creștină. Au fost supuși supliciilor și în cele din urmă au suferit moarte martirică mărturisind credința în Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos.

Troparul, glas 4: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Proloagele - Pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimi (†250)

Luna noiembrie în 5 zile: pomenirea Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimi (†250).

Sfinţii Galaction şi Epistimi au trăit pe vremea împărăţiei lui Decius (250-253) în cetatea Emesa, din Fenicia.

Părinţii lui Galaction erau păgâni şi au învăţat credinţa cea dreaptă de la un monah, Onufrie, care i-a şi botezat pe ei şi pe fiul lor, Galaction.

Asemenea şi Epistimi era născută din părinţi păgâni şi măritată fiind cu Galaction, a fost botezată de bărbatul ei.

Deci, ei hotărându-se să-şi păzească fecioria, şi-au împărţit săracilor averea lor şi s-au făcut amândoi monahi, el într-o mânăstire de călugări, ea într-o mânăstire de fecioare, în slujba lui Hristos, nevoindu-se în rugăciune şi ascultare, arzând ca două făclii în dragoste de fraţi şi în aspră petrecere.

Şi, fiind prinşi de stăpânitorul Ursus şi aduşi la întrebare, au fost bătuţi rău şi aducând nişte trestii ascuţite, dregătorul a poruncit slujitorilor să-i înţepe pe sub unghiile mâinilor şi picioarelor. Iar Sfinţii răbdau, strigând: ***"Noi slujim lui Hristos. Dumnezeul Cel adevărat, iar de zeii cei deşerţi ne lepădăm".*** Şi li se tăiară mâinile şi picioarele, iar la urmă şi capetele.

Şi era Sfântul Galaction de treizeci de ani, iar Sfânta Epistimi de şasesprezece ani.

Dumnezeului nostru, slavă !

Întru această zi, cuvânt despre Sfântul Ioan Gură de Aur.

Acest prea înţelept Ioan s-a născut în Antiohia Siriei, din părinţi bogaţi, tată având pe Secund voievodul, iar maica pe Antuza. Iar Meletie, patriarhul Antiohiei, a botezat mai întâi pe Ioan şi după aceea pe părinţii lui. Că n-a răbdat Dumnezeu ca un soare ca acesta şi luminător al Bisericii, precum şi părinţii lui, să petreacă fără de luminare. Deci, l-au şi dat pe el la învăţătura cărţii şi au pus pe lângă dânsul învăţători şi slujitori, ca să umble cu dânsul, iar el să umble călare. Dar Ioan nu avea trebuinţă de nimic, nici de slujitori, nici de cai, ci cu smerenie se nevoia la învăţătură. Şi, aşa, s-a sălăşuit întru dânsul înţelepciunea lui Dumnezeu. Şi îi erau lui învăţători Libanius filosoful şi Andragat.

Iar, murind tatăl său, el a rămas orfan, iar maica sa, văduvă tânără, că de curând ieşise din casa ei părintească. Deci, Ioan, ducându-se la Atena, a deprins acolo toată învăţătura şi a biruit în cuvânt şi pe Antimie filosoful şi a adus pe mulţi la botez.

S-a întors, după aceasta, la Antiohia şi poftea să primească viaţă călugărească. Iar maica sa, luându-l de mâna dreaptă, l-a dus pe el în cămara sa şi, şezând pe marginea patului unde îl născuse pe el, vărsa pâraie de lacrimi. Şi, la acele lacrimi, prea puţine cuvinte adăugând, zicea către dânsul: "Eu, fiule, nu m-am veselit cu tatăl tău, pentru scurtimea vieţii lui, Dumnezeu aşa voindu-ne să fim, tu orfan, iar eu văduvă şi moartea tatălui tău aşa făcându-se. Şi nici un rău, din cele ce mi s-au

întâmplat, n-a putut să mă silească şi să mă ducă la a doua nuntă, ca să aduc şi alt bărbat în casa tatălui tău. Ci, am petrecut ca într-o furtună sau ca într-un cuptor de foc, în văduvie răbdând, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, toate ispitele ce mi s-au întâmplat şi, văzându-ţi faţa ta, având asemenea închipuire cu a tatălui tău, adeseori mi se face şi se păzeşte în sufletul meu mare adeverire şi mângâiere. Afară de aceasta, nici averile tatălui tău nu le-am pierdut cu nevoia văduvei şi cu cheltuielile cele multe, ci şi pe acelea le-am păzit întregi, fiindu-ţi de trebuinţă spre ajutorul tău. Iar după ce mă vei da pământului, atunci îţi vei îndeplini gândul tău, precum vei voi."

Deci, Ioan ascultând rugăciunile maicii sale, a aşteptat moartea ei şi a îngropat-o pe ea. Apoi şi-a împărţit bogăţia sa şi pe robii săi i-a slobozit şi, ducându-se în mânăstire, s-a călugărit şi minuni multe a început a face.

Iar noi cu adevărat să-i zicem maicii lui: "Fericită eşti tu între femei, că un fiu ca acesta ai născut, fericim văduvia ta, fericită este şi răbdarea ta. Pentru aceea, cu adevărat, nu te vom numi pe tine femeie, ci bărbat desăvârşit, că bărbăteşte, până la sfârşit, ai răbdat."

Drept aceea şi voi, bune femei, părăsiţi-vă de răutăţile voastre, că femeia cea bună şi după moarte îl mântuieşte pe bărbat.

Întru această zi, cuvânt al prea cuviosului părintelui nostru Efrem Sirul, despre rugăciune.

Fericit lucru, cu adevărat, este a nu păcătui, iar dacă vreunii vor păcătui, să nu deznădăjduiască, ci să plângă pentru cele în care au păcătuit, ca prin plâns, iarăşi, să dobândească fericirea. Deci, bun lucru este totdeauna a ne ruga şi a nu ne îngreuna şi, rugându-ne a nu slăbi, după cum a zis Domnul şi apoi Apostolul: "Neîncetat rugaţi-vă, adică noaptea şi ziua şi în tot ceasul".

Şi nu numai când intri în biserică, iar în celelalte ceasuri să fii fără de grijă, ci ori lucrezi, ori de dormi, ori de călătoreşti, ori de mănânci, ori de bei, ori de zaci, să nu-ţi curmi rugăciunea ta, că nu ştii când va veni Cel ce va cere sufletul tău de la tine. Să nu aştepţi Duminica sau sărbătoarea sau un anume loc, ci, precum a zis proorocul David: "În tot locul stăpânirii Lui".

Deci, ori în biserică de eşti, ori în casa ta, ori la ţarină, ori vite de paşti, ori clădiri de faci, ori la ospeţe de te afli, de rugăciune să nu te depărtezi. Iar când poţi, pleacă-ţi şi genunchii, iar când nu poţi, roagă-te cu mintea şi seara şi dimineaţa şi

în amiază-zi. Dacă rugăciunea ta va merge înaintea muncii şi, sculându-te din pat, mişcările tale cele dintâi prin rugăciune se vor face, atunci şi păcatul nu află intrarea în sufletul tău.

- ✓ *Rugăciunea este păzitoare a întregii înţelepciuni, a mâniei pedepsire, a îngâmfării umilire, a pomenirii de rău curăţire, a invidiei surpare, a păgânătăţii îndreptare.*
- ✓ *Rugăciunea este putere a trupurilor, ocârmuire a casei, bună aşezare a cetăţii, tărie a împărăţiei, biruinţă în războaie, întemeierea păcii.*
- ✓ *Rugăciunea este pecete a fecioriei, credinţă a nunţii, armă a călătorilor, a celor ce dorm păzitoare, a celor ce priveghează îndrăzneală, a plugarilor bună aducere de roade, a corăbierilor mântuire.*
- ✓ *Rugăciunea este ajutătoarea celor ce se judecă, slăbire a celor legaţi, inimă bună a celor întristaţi, dulceaţă a celor ce se bucură, mângâiere a celor ce plâng, praznic al celor ce nasc, cunună a celor căsătoriţi, îngropare a celor ce mor.*
- ✓ *Rugăciunea este vorbirea cu Dumnezeu, întocmai cinstire cu îngerii, a bunătăţilor sporire, abatere de la răutăţi, îndreptare păcatelor.*

Rugăciunea lui Iona i-a făcut casă în pântecele chitului, iar pe Ezechia din porţile morţii la viaţă l-a întors. Tinerilor din Babilon, văpaia cuptorului în stropi de rouă a prefăcut-o, iar Ilie, prin rugăciune, a legat cerul să nu plouă trei ani şi şase luni.

Vedeţi, fraţilor, câte poate rugăciunea. În toată viaţa oamenilor nu este altă avere mai cinstită decât rugăciunea. De aceasta niciodată să nu vă depărtaţi. Ci, să ne rugăm, ca nu deşartă să se facă osteneala noastră, precum a zis Domnul: "Când staţi de vă rugaţi, lăsaţi orice aveţi asupra cuiva, ca şi Tatăl vostru cel ceresc să vă lase greşelile voastre."

Vedeţi, fraţilor, că în zadar ne ostenim, rugându-ne, dacă avem vrajbă cu cineva.

Şi iarăşi Domnul zice: "Dacă îţi vei aduce darul tău la altar şi acolo îţi aduci aminte că are cineva ceva asupra ta, lasă-ţi darul tău înaintea altarului şi, ducându-te, împacă-te întâi cu fratele tău şi atunci, venind, adu-ţi darul tău."

Aşadar, arătat este că, dacă nu vei face aceasta mai întâi, toate câte aduci sunt neprimite. Iar dacă vei face porunca Stăpânului, atunci cu îndrăzneală roagă-te Domnului zicând: "Lasă-mi, Stăpâne, datoriile mele, precum şi eu am lăsat fratelui meu, împlinind porunca Ta". Şi-ţi va răspunde Iubitorul de oameni: "Dacă ai lăsat,

îţi las şi eu. Dacă ai iertat, îţi iert şi eu ale tale, că stăpânire am pe pământ să iert păcatele. Lăsaţi şi vi se va lăsa vouă".

Vedeţi iubirea de oameni a lui Dumnezeu cea neasemănată, vedeţi bunătatea lui Dumnezeu cea nemăsurată. Aţi auzit, în scurt, mântuirea sufletelor voastre.

Dumnezeului nostru, slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor prea cuvioşi mucenici Galaction şi Epistimi

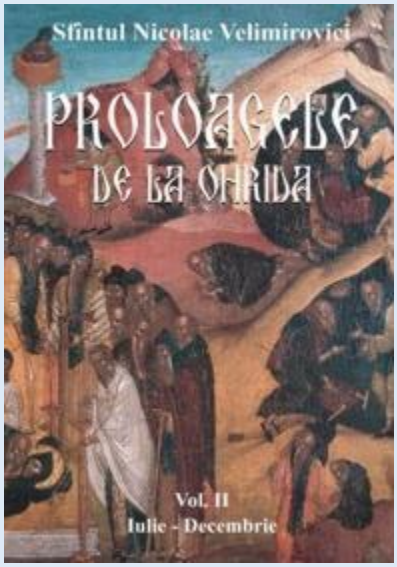

Amândoi s-au născut în cetatea feniciană a Edessei. Mai înainte de a îl naşte pe Galaction, maica lui, Leucippa [Leuchipa], fusese stearpă. Ea nu a rămas însărcinată decât după ce a primit Sfântul Botez. După botezul ei şi după ce i s-a născut fiul, Leucippa 1-a adus şi pe soţul ei [Cleitophon] la Sfânta credinţă şi 1-a botezat şi pe fiu.

Ajungând Galaction la vârsta căsătoriei, buna lui maică s-a săvârşit către Domnul. Atunci tatăl lui 1-a logodit cu fecioara Epistimi, care era păgână. Galaction însă nu a dorit căsătoria. Cu credinţa şi cu harul de la Dumnezeu el a obţinut nu doar ca Epistimi să primească Sfântul Botez, ci chiar să îi urmeze lui în viaţa monahală. Astfel ei amândoi s-au retras la Muntele Publion, unde Galaction a intrat într-o mânăstire de bărbaţi, iar Epistimi, în una de fecioare.

Ei s-au arătat, fiecare în mânăstirea lui, ca nişte luminători de vieţuire călugărească fraţilor. Ei au fost primii la ascultare, primii la nevoinţă, primii la rugăciune, primii în smerita cugetare şi în dragostea de Dumnezeu şi de aproapele. Ei nu au mai ieşit din mânăstirile lor şi nu s-au mai văzut unul cu celălalt decât înaintea morţii lor celei mucenicеşti.

Aceasta s-a întâmplat în timpul sălbaticelor persecuţii din vremea împărăţiei lui Deciu. Ei au fost aduşi înaintea necuratului tribunal şi mai întâi Galaction a fost biciuit sălbatic. Privind la el, Epistimi plângea cu amar. Din această pricină, a fost şi ea biciuită, bestial. La urmă lor li s-au tăiat mâinile, picioarele şi capetele.

Prietenul lor, Eutolius, a luat trupurile lor şi le-a îngropat cu cinste. Eutolie fusese sclav în casa părinţilor Epistimiei, iar mai apoi împreună-nevoitor întru călugărie cu Sfântul Galaction. El a scris viaţa acestor minunaţi Sfinţi mucenici ai Domnului, care s-au încununat cu cununa nepieritoarei slave la anul 253.

Cântare de laudă la Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimi

Galaction şi Epistimia
Fumul deşart al lumii îl au lepădat.
Ei răstignitu-şi-au ale trupului patimi,
Şi cu duhul s-au înălţat la cer.

În inima lor la fiece bătaie
Numele Domnului ei îl rosteau,
Şi-n inimă pentru dragostea Lui
primit-au răstignire.

Sosesc torţionarii.
Galaction, viteaz, merge la chinuri,
Pe-ale lui urme, aproape, merge Epistimi:
„Iubitul meu frate, nu grăbi aşa!
Eu din mâna ta primit-am Botezul cel Sfânt!
Cuvine-se şi-acum să mă iei cu tine,
Chinurile tale cu mine să-mparţi!
Deşi nevrednică sunt, iubitul meu frate,
Eu voiesc cu tine pentru Hristos să mor"

Sfinţii Galaction şi Epistimia
Pe Hristos proclamă către cei păgâni.
Ei sufletele-şi dau în amare chinuri,
Pe ele le primeşte dreapta lui Hristos.

Ei acum în ceruri locuiesc cu îngeri,
Sfântul Galaction şi Epistimi, sfânta.

Cugetare

Iubirea trupească este faţă de iubirea duhovnicească mai palidă decât este umbra faţă de substanţa solidă. Frăţia de sânge este ca un nimic pe lângă frăţia de duh.

Tatăl lui Galaction 1-a logodit pe fiul lui cu fecioara păgână Epistimi. Dar Galaction a botezat-o pe Epistimi, iar apoi au ales amândoi calea călugăriei.

Dragostea lor trupească s-a preschimbat în dragoste duhovnicească, care a fost mai tare ca moartea. Atât de mult a iubit-o duhovniceşte Galaction pe logodnica lui Epistimi, încât el nu a mai dorit să o vadă cu ochii cei trupeşti. Nici legătura fizică şi nici prezenţa fizică nu sunt necesare adevăratei iubiri, duhovniceşti.

Atât de mult 1-a iubit duhovniceşte Epistimi pe logodnicul ei, Galaction, încât aflând că este dus la chinuri, a alergat după el, implorându-1 să nu o respingă, ci să o primească şi pe ea să îi împărtăşească chinurile pentru Hristos, aşa cum şi el împărtăşise cu ea adevărul credinţei, pe Hristos Domnul.

Când torţionarii au biciuit trupul gol al lui Galaction, Sfânta Epistimia a plâns. Dar când amândurora li s-au tăiat mâinile şi picioarele, ei amândoi s-au bucurat şi L-au prea slăvit pe Hristos: ***iată cât de mare a fost iubirea lor pentru Mântuitorul Iisus Hristos şi iată cât de mare a fost iubirea duhovnicească a unuia faţă de celălalt!***

Cu adevărat, iubirea trupească este ca un fluture multicolor care trăieşte o zi şi moare, pe când iubirea duhovnicească veşnică este, mai tare ca moartea.

O sfântă prietenie - Sfinţii mucenici Galaction şi Epistimia

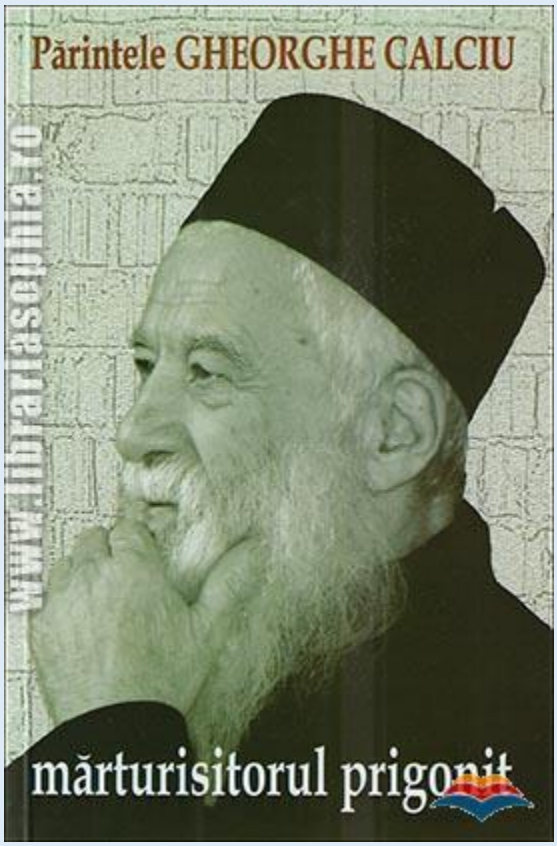

Cuvânt al părintelui Gheorghe Calciu:

“Aceşti mucenici se prăznuiesc în a 5-a zi a lunii noiembrie, iar viaţa şi pătimirea lor a fost scrisă de Eutolmie monahul, servitorul Sfintei Epistimia. Citeam mai zilele trecute Vieţile Sfinţilor tipărită de prea cuviosul Părintele Ioanichie Bălan de la Sihăstria, cel cu binecuvântare de la Dumnezeu spre înţelepţirea noastră duhovnicească, prin cărţile de duh publicate de-a lungul vieţii lui. Dumnezeu să-i lungească zilele.

Am dat peste ziua a cincea, ziua prăznuirii celor doi mucenici din titlul lucrării noastre. Mi-am amintit că, pe când eram profesor la seminarul teologic din Bucureşti, am avut un tânăr pios, deştept, bun, care se numea Stânga. Încă înainte de a-şi fi terminat Seminarul, a intrat ca frate la Sfânta Mănăstire Crasna din Muntenia. Am fost şi la călugărirea lui, împreună cu toată clasa de care ţinea el şi a primit, la călugărire, numele de Galaction. L-am iubit foarte mult şi m-am bucurat să văd că Dumnezeu l-a chemat întru arhierie şi că vrednic este. L-am întâlnit o dată sau de două ori, nu am putut vorbi împreună - sigur, pentru nevrednicia mea.

De două ori am dorit să-l vizitez la reşedinţa sa episcopală şi de două ori nu am reuşit, Preasfinţitul fiind plecat din localitate. Inima mea este mângâiată ştiindu-l vrednic şi presupunând că şi eu, pe lângă ceilalţi părinţi şi profesori, am o parte la creşterea lui întru cele sfinte. Văzând sfinţii zilei a cincea, am zis: Oare de ce PS. Galaction şi-a ales acest nume de călugăr? Şi am citit viaţa lor. Am găsit cea mai curată poveste sfântă de dragoste, adică o dragoste desăvârşită, dusă până la ultima limită de puritate, dragoste neconsumată în taina nunţii, dar neveştejită în veci, prin ancorarea ei în Hristos.

Lumea a fost totdeauna fascinată de istoriile de dragoste şi este bine aşa, pentru că, din dragoste se uneşte bărbatul cu femeia sa, lăsându-şi părinţii şi făcându-se un trup cu bărbatul ei şi pe care i-a unit Dumnezeu, omul să nu-i despartă. De la frumoasa Elena din Troia, la Tristan şi Isolda şi până la lacrimogenele în serie, poveşti de dragoste - love stories - oamenii citesc, ascultă, se uită la televizor şi lăcrămează pentru suferinţele celor ce se iubesc. Dar câţi citesc oare vieţile Sfinţilor Galaction şi Epistimia? Eu însumi nu am citit despre viaţa lor până acum.

Când eram adolescent mi s-a părut că cea mai pură iubire era cea dintre Tristan şi Isolda cea blondă. Nu vreau să detaliez, nu acesta este scopul unei predici, de aceea voi spune foarte scurt povestea iubirii lor.

Tristan era un brav şi un fidel seniorului său. Acesta l-a trimis să-i aducă o nevastă - pe Isolda. La întoarcere cu logodnica seniorului său, din greşală, amândoi beau dintr-o poţiune miraculoasă dată Isoldei spre a-l adăpa cu ea pe soţul său spre a o iubi mereu. Astfel, din această greşeală, intre Tristan şi Isolda se naşte o dragoste mistuitoare, care pune în pericol viaţa lui Tristan. Pentru a evita răzbunarea seniorului, Tristan fuge din ţară, merge în altă parte şi acolo se îndrăgosteşte de o altă Isolda, care era brună. Dar dragostea sa pentru blonda Isolda îl consumă şi îl îmbolnăveşte de moarte. La rugămintea lui, Isolda cea brună îl încarcă pe o corabie şi porneşte spre ţara lui Tristan, spre Isolda blondă.

Vestea venirii lui se răspândeşte, Isolda blondă îl aşteaptă mereu pe ţărm pe agonicul Tristan care, mereu o întreabă pe Isolda brună: Se vede ţărmul drag? Se vede Isolda aşteptându-mă pe ţărm, spre a o vedea măcar o dată înainte de moarte? Când au ajuns aproape de ţărm, într-adevăr, Isolda blondă îl aştepta, dar cea brună, într-un acces de gelozie, i-a spus că blonda nu era pe ţărm, că nu-l aşteaptă. Şi a murit Tristan de durere, chiar în clipa în care trebuia să-şi întâlnească iubita; a murit şi Isolda blondă şi ţara întreagă s-a întristat de această durere.

Au fost îngropaţi amândoi în două morminte alăturate şi, a doua zi, când oamenii au venit la mormântul lor spre a-i plânge, au văzut că, din mormântul lui Tristan ieşise un trandafir înflorit care intrase în mormântul Isoldei, semn al iubirii eterne.

Iubirea dintre Sfântul mucenic Galaction şi Sfânta muceniţă Epistimia are o altă frumuseţe, o frumuseţe mântuitoare şi semnul eternităţii ei stă în înflorirea întru Hristos a sângelui lor mucenicesc.

Sfântul Galaction s-a născut într-o familie păgână, în mod minunat. Familia lui era înstărită şi locuia în cetatea Emesiei din Fenicia, pe timpul persecuţiei creştine a lui Diocleţian. Mama Levchipia suferea cumplit, mai ales că tatăl său Clitofon o certa şi dispreţuia din cauza aceasta şi o lovea uneori.

Un călugăr care se prefăcuse cerşetor pentru a scăpa cu viaţă de persecuţie, a venit să cerşească la poarta familiei. La început Levchipia nu a vrut să-l primească, apoi, făcându-i-se milă, l-a primit şi l-a omenit. Călugărul care avea vedere duhovnicească a întrebat-o de ce e aşa de tristă şi ea i-a spus povestea ei.

Şi a întrebat călugărul: Cui te-ai rugat să-ţi dea copil?

Femeia a răspuns că Zeiţei celei mari Artemida.

Atunci călugărul i-a vorbit despre Hristos şi despre milostivirea Lui faţă de cei ce-L iubesc şi că numai El ascultă şi împlineşte cererile, pentru că El a făcut toate, nu ca idolii păgâni care sunt făcuţi de mâini omeneşti. I-a vorbit astfel mai multe zile, dar femeii îi era frică să meargă la Dumnezeul galileenilor, ca să nu fie ucisă de persecutori. Călugărul i-a spus că nu trebuie să mărturisească public credinţa şi a botezat-o în taină şi a născut un fiu care a fost botezat în taină şi el.

Clitofon s-a bucurat de fiu, s-a întors cu dragoste spre soţia sa şi a hotărât să meargă la zeiţa Artemida să-i mulţumească şi să-i închine pruncul.

Levchipia s-a speriat să nu ajungă pruncul la idoli şi i-a mărturisit cine este Dumnezeul care i-a dat prunc şi l-a convins să se boteze şi el în taină. Astfel Galaction creşte într-o familie creştină şi dragostea lui de Hristos îi înflăcăra inima.

Când a ajuns vârsta de 24 ani, murind mama lui, tatăl său a vrut să-l însoare cu o tânără - Epistimia - de bună familie. Cei doi tineri s-au logodit, Galaction nu o cerea în căsătorie, deşi lunile treceau, pentru că era cu gândul la Iisus şi la chema-

rea spre viaţa monahală pe care o simţea în inima lui. Părinţii au început să-l îndemne la căsătorie şi chiar au pus-o pe Episitimia să-l întrebe de ce ezită sau poate că n-o iubeşte.

Galaction i-a spus: De vreme ce nu eşti creştină şi ai o credinţă necurată, nu pot să-mi împărtăşesc viaţa cu tine, ca să nu mâhnesc Duhul Domnului meu. Dar dacă te vei boteza, te voi numi soţia mea şi te voi iubi şi aici în lume şi în viaţa de veci.

Epistimia a răspuns: Ce-mi vei porunci, domnul meu, aceea voi face; cred în Dumnezeul tău şi voiesc să mă botez.

Astfel Epistimia a devenit creştină fiind botezată chiar de Galaction în râul Chifos, pentru că era greu să găseşti preoţi în acea vreme de grozavă persecuţie.

Epistimia, după botez, avea vise minunate care îi întăreau credinţa şi, atunci când Galaction i-a propus să fugă pe ascuns cu el la o mănăstire, la viaţa monahicească şi a veşnicei şi fericitei feciorii, a acceptat fără nici o ezitare.

Au fugit amândoi într-o noapte şi, după zece zile de mers pe jos, au ajuns la o mănăstire cu zece călugări, foarte bine ascunsă, în pădurile muntelui Puplion. Au luat cu ei şi pe servitorul Epistimei, care se creştinase şi se făcuse monah cu numele Eutolmie şi care a scris viaţa celor doi. Şi mărturia lui este adevărată.

Stareţul mănăstirii, primind mărturisirea lor, l-a oprit pe Galaction la el spre pregătirea întru monahism, iar pe Epistimia a trimis-o la o mănăstire de maici, mai în adâncul codrului, unde erau numai patru călugăriţe bătrâne, stareţa fiind o maică în vârstă, cu o mare trăire duhovnicească. Aceasta a luat-o pe Epistimia în grija ei.

Şi a înţeles tânăra despre ce dragoste veşnică îi vorbise Galaction şi inima ei s-a umplut de o iubire curată pentru Hristos şi aceeaşi iubire o simţea pentru Galaction. Aşa creştea ea în duh până la măsura maicilor celor duhovniceşti şi la priceperea cea tăinuită, iar Galaction se supunea întru totul stareţului său şi nu era la el clipă fără rugăciune şi fără ascultare şi toţi îl iubeau şi îl întăreau în strădania lui.

Dar Dumnezeu pregătea o mai mare răsplată pentru cei doi tineri şi o cunună nepieritoare pentru amândoi, unindu-i în legătura nestricată a dragostei veşnice în Iisus Hristos.

S-a aflat atunci de către păgâni că, în muntele Puplion, este o mănăstire de creştini care defăimează zeii păgâni şi a poruncit noul ighemon să se trimită ostaşi care să-i prindă pe călugări şi să-i aducă în cetate spre chinuire ca să se lepede de Hristos. Creştinii din cetate au aflat şi au trimis veste călugărilor să fugă în pădure spre a scăpa de primejdie, ceea ce au şi făcut.

Înainte de aceasta, Epistimia a avut un vis în care se făcea că ea şi logodnicul ei ca frate erau într-un palat şi un împărat strălucit le punea la amândoi nişte cununi pe capete. Tulburată, a trimis o scrisoare stareţului mănăstirii, care era şi duhovnicul maicilor, rugându-l să vină la ea, ceea ce acesta a şi făcut. El i-a tâlcuit visul spunându-i că palatul era Împărăţia Cerurilor, că împăratul era însuşi Hristos Dumnezeu, iar cununile erau răsplătirea cerurilor pentru ea şi Galaction. Aceasta însă însemna că vor trece prin chinuri pentru Hristos, dar să nu se sperie, căci Dumnezeu le va pregăti răsplată scumpă în ceruri.

Întors la mănăstire, stareţul a poruncit tuturor să fugă în pădure, numai Galaction a rămas înăuntru, citind Sfânta Scriptură. Toţi ceilalţi au fugit în grabă fără să-şi dea seama de lipsa monahului, pe care, singurul, ostaşii prinzându-l, l-au dus spre cetate.

Aflându-se de această prindere, Epistimia a cerut voie stareţei să fugă după ostaşi şi să meargă la acelaşi sfârşit ca şi Galaction, fiindcă ei s-au legat să fie împreună aici pe pământ şi în cer. Maica a încercat s-o oprească, nefiind sigură de rezistenţa ucenicei sale la chinuri, dar ea a insistat şi atunci au lăsat-o.

Alergând în grabă mare, a ajuns ostaşii şi a început a striga după Galaction: Iubitul meu domn şi frate, învăţătorul mântuirii mele prin care am cunoscut pe Hristos, adevăratul Dumnezeu, aşteaptă-mă şi mă ia cu tine şi pe mine, săraca, ia-mă la chinuri căci tu m-ai scos din înşelăciunea idolească. Du-mă la cununa cea mucenicească. Adu-ţi aminte de făgăduinţa dată mie că nu mă vei părăsi nici în veacul acesta, nici în cel ce va veni.

Ostaşii, mânioşi că strigă după ei şi că mărturisea pe Hristos, au legat-o şi pe ea şi i-au dus pe amândoi în faţa ighemonului.

Pe drum, Galaction o învăţa şi o întărea să nu se lase amăgită de făgăduinţele păgânilor, nici de ameninţări, nici de chinuri, căci răbdând puţin acum, vor căpăta răsplata cea veşnică.

A doua zi dimineaţă, Galaction şi Epistimia au fost puşi în faţa ighemonului pentru interogatoriu. Ei au mărturisit cu tărie că sunt monahi şi creştini, că slăvesc pe Dumnezeu cel întreit în persoană şi defăimează idolii cei făcuţi de mâini omeneşti. A poruncit păgânul ighemon să-l dezbrace pe Galaction şi să-l bată cu bice de bou.

Epistimia îl ocăra pe păgân numindu-l chinuitor nemilostiv al credincioşilor. Atunci el a poruncit s-o dezbrace şi pe ea şi a strigat fecioara: Blestemat să fii, chinuitorule, că nimeni, din pruncia mea nu a văzut goliciunea mea şi acum, cu neruşinare, mă despoi în faţa tuturor. Dumnezeul nostru cel adevărat să vă orbească pe toţi. Şi îndată au orbit chinuitorii şi căutau pereţii ca să se sprijine de ei şi rugau pe fecioară să le ridice pedeapsa, ceea ce ea a şi făcut şi 53 dintre ei au mărturisit pe Hristos.

Dar ighemonul şi ceilalţi câţiva au zis că totul era vrăjitorie şi a poruncit să le taie mâinile. Iar Galaction şi Epistimia slăveau pe Dumnezeu cu glas mare; apoi a poruncit să le taie picioarele, dar ei nu încetau a slăvi pe Domnul şi atunci le-a tăiat limba şi, în cele din urmă, capetele şi au adormit cei doi întru Domnul şi trupurile lor ciopârţite au fost scoase în cetate şi părăsite pe străzi ca să vadă toţi ce se întâmplă cu cei care defăimează idolii.

Călugărul Eutolmie, fostul servitor al Epistimiei, a urmat de departe pe Galaction şi pe logodnica sa. El a văzut toate cele petrecute şi a auzit toate cele spuse. A luat trupurile şi le-a îngropat cu cinste creştină şi a scris viaţa lor cea plină de pătimire şi de fapte bune.

Istoria acestei iubiri sfinte nu s-a terminat nici printr-un război troian ca în cazul frumoasei Elena şi a frumosului Paris, nici printr-o moarte de dragoste care ucide ca în cazul lui Tristan şi Isolda şi nici prin publicarea unei cărţi cu scrisori de dragoste cum se întâmpla în saloanele nobilimii din vremea lui Ludovic al XIV-lea.

Istoria iubirii lor, de o puritate angelică nu s-a sfârşit niciodată. Lor le-a fost hărăzită veşnicia, pentru că au ancorat în Hristos, Dumnezeul cel Veşnic şi neprihănit. Nu au lăsat în urma lor nici dureri, nici dezastre, ci linişte şi credinţă şi o certitudine: că Dumnezeu iubeşte pe cei ce-L iubesc pe El şi că răsplătirile Lui sunt eterne şi cât va exista lumea aceasta şi în veacul cel nou, pomenirea lor va fi neştearsă. Amin”.

(în: “Mărturisitorul prigonit”, Editura Crigarux, Piatra Neamţ, 2008)

Căsătoria, cale spre sfinţenie - Sfinţii Galaction şi Epistimia

5 noiembrie
Edessa şi Sinai, sec. III

Mama Sfântului Galaction fusese stearpă, dar după ce a trecut prin apa botezului creştinesc, Dumnezeu i-a dăruit un fiu. Ea l-a adus şi pe soţul ei la mântuitoarea credinţă în Hristos şi împreună şi-au crescut fiul în evlavie şi virtute.

După moartea mamei, tatăl său l-a logodit pe Galaction cu o fată pe nume Epistimia, pe care Galaction o adusese la credinţa creştinească. Tot el a convins-o să trăiască cu el ca o soră. Curând apoi au hotărât să se facă monahi.

Deci dându-şi averea săracilor, au plecat în pustia Sinai, la muntele Puvlion, unde Galaction a intrat într-o mănăstire de bărbaţi, iar soţia sa într-o mănăstire de femei din apropiere. Acolo au sporit în viaţa de nevoinţă, strălucind prin virtuţi.

Dragostea lor faţă de Hristos şi unul către altul a sporit mereu, deşi nu s-au mai văzut până aproape de clipa morţii.

După câţiva ani, s-a iscat o cumplită prigonire a creştinilor. Galaction a fost luat şi dus la judecată spre a fi osândit la chinuri şi la moarte pentru credinţa sa în Hristos.

Soţia sa Epistimia, auzind de prinderea sa, l-a urmat. Ajungând la el: „Stăpâne şi călăuzitorule al meu către mântuire, adu-ţi aminte de înţelegerea noastră şi nu o părăsi de slujitoarea ta, ci aşa cum în viaţa de aici am fost într-un cuget şi într-un suflet, se cuvine să suferim mucenicia împreună pentru Mântuitorul nostru. În acest chip vom rămâne împreună şi după moarte, fără de foarte făcându-ne, împărtăşindu-ne de aceeaşi slavă şi de aceeaşi bucurie, spre a nu ne mai despărţi nicicând."

Dorinţa ei s-a împlinit. Au fost biciuiţi împreună şi li s-au tăiat mâinile şi picioarele. Dar ei au continuat să se bucure şi să slăvească pe Dumnezeu. La urmă li s-a tăiat capul şi au intrat întru odihna cea dumnezeiască, în anul 253.

Extras din din cartea: „Căsătoria , cale spre sfinţenie" Ed. Sophia 2001

Sursa: **https://tainacasatoriei.wordpress.com/2015/11/05/sfintii-galaction-si-epistimia/**

Pr. Silviu Cluci - Sihăstria Sfinţilor Galaction şi Epistimia de pe Muntele Sinai

Sihăstria Sfinţilor Galaction şi Epistimia este aşezată la înălţime, într-un loc foarte frumos, exact în faţa sfântului vârf al Muntelui Sinai, la o distanţă de mai puţin de o oră de la Mănăstirea Sfintei Ecaterina.

Primele date despre existenţa acestui aşezământ sunt furnizate de Actele martirice ale Sfinţilor Galaction şi Epistimia, soţia sa, martirizaţi în 253. Aceste documente aduc mărturie despre existenţa unei mici mănăstiri de maici, aproape de Sinai.

Sihăstria este formată dintr-o bisericuţă, în continuarea căreia se afla o chilie foarte mică. La două sute de metri mai sus se află peştera Sfântului Galaction, iar puţin mai în spate este schitul unde a vieţuit Sfânta Epistimia împreună cu alte pustnice.

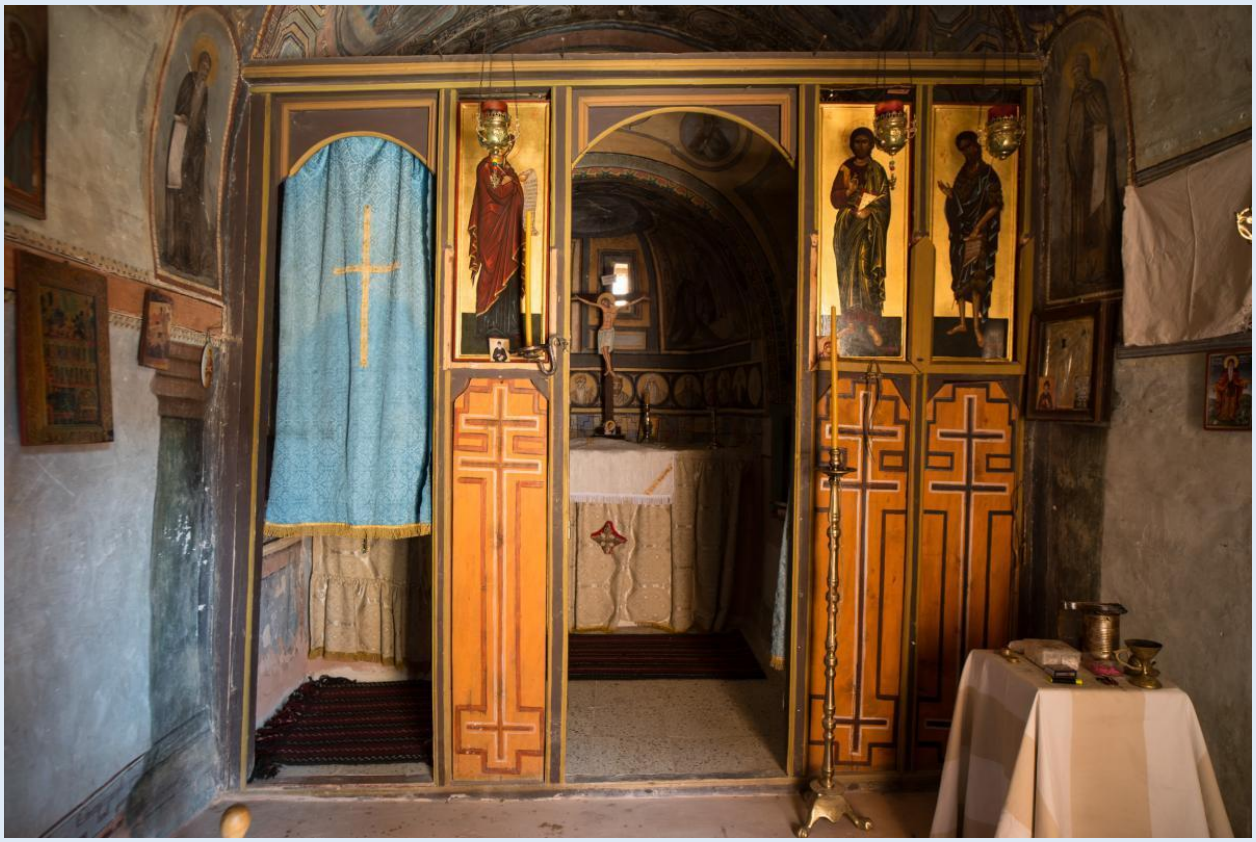

În apropierea acestui loc pustnicesc, „ca la o aruncătură de piatră”, loc se află un izvoraş din care se adună doi-trei litri de apă în douăzeci şi patru de ore. Acest izvor a permis existenţa unui paraclis, a chiliei şi a grădinii.

În această sihăstrie s-a nevoit şi cuviosul Paisie Aghioritul din toamna anul 1962, până în primăvara anului 1964.

Icoane

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΓΑΛΑΚΤΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΓΑΛΑΚΤΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΓΑΛΑ
ΚΤΙΤΩΡ

ΚΛΙ ΕΠΙΣΤΑΡΗ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΓΑΛΑΚΤΙΩΝ

Sf. Mc. GALACTION
Sf. Mc. EPISTIMIA
5 noiembrie

5 noiembrie

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΓΑΛΑΚΤΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Pe baricadele
Ortodoxiei

Pe baricadele
Ortodoxiei

Sf. Mc. Galaction și Epistimia
DOXOLOGIA.ro

Troparul Sfinţilor Mucenici Galaction şi Epistimia

5 Noiembrie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor mucenici Galaction şi Epistimia!